Marxismens gift.

Et kampskrift mot den åndelige og moralske Opløsningsprocessi vårt Folk

---

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

GULBRAND LUNDE:

MARXISMENS

GIFT

et kampskrift mot den

Andelige og moralske

opløsningsprosess i vårt folk

Forlagt av N S Presse & Publikasjon A.s Oslo 1934

PRIS 75 ØRENASJONAL SAMLINGS OPLYSNINGSSKRIFTER • NR. 3

MARXISMENS GIFT

Et kampskrift mot den åndelige og m o r a I s k e opløsningsprosess i vårt folk

AV

GULBRAND LUNDE

lagforer i Stavanger

Forlagt av N S Presse fr Publikasjon A.s Oslo 1934Trykt i Aktietrykkeriet i Stavanger 1934.Innledning.

I N. S. program punkt 25 står det:

«Presse, teater, kringkasting, film og andre kulturformidlere skal fremme nasjonens interesser. Samfundsfjendtlig propaganda og utbredelse av klassehat forbys».

Dette må sees i forbindelse med en rekke andre punkter, således særlig punkt 20:

«Familien og hjemmet vernes. Vyrdnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskallet høines».

Den samfundsfiendtlige propaganda er nemlig i særlig grad rettet mot familielivet og søker å trenge kvinnen bort fra hjemmet, som er grunnvollen i ethvert ordnet samfund. Enn-videre må dette punkt sees i forbindelse med punkt 22:

«Kristendommens grunnverdier vernes», da den samfundsfiendtlige propaganda også kaster sig over kristendommen, som latterliggjøres og hånes. Videre punkt 23:

«Bedre skoleutdannelse på kortere tid med større vekt på karakterdannelse, samfundsånd, kroppsutvikling og det praktiske livet.»

1 skolene har den samfundsfiendtlige propaganda fått et stadig friere og bredere spillerum. Istedenfor å legge vekt på karakterdannelse og samfundsånd, finner vi lærere som mer eller mindre direkte innpoder elevene marxistisk samfunds-hat og et materialistisk livssyn. Disse ting må imidlertid også sees i forbindelse med punkt 5:

»Lov og rett håndheves uavkortet. Staten overtar alt politi. Korrupsjon og uhederlighet bekjempes strengt. Det skapes vyrdnad for domstolene. Legfolks deltagelse i rettsavgjørelser innskrenkes. Kriminalreform og mer nasjonal civil-rett».En åndelig krise.

Marxismen er en reaksjon mot liberalkapitalismen.

De samfundsnedbrydende elementer har nemlig allerede nu tatt et så sterkt tak i folket at vi ikke engang kan stole på våre domstoler.

Alle de her berørte spørsmål må sees i sammenheng og ut fra det grunnsyn som N. S. bygger på. Yi mener at den krise som vårt folk er oppe i ikke bare er en forbigående økonomisk krise, som kan avhjelpes ved kriseplaner og mer og mindre rigorøse inngrep i vårt arbeidsliv av en mindretallsregjering uten tillit i folket, men at vi først og fremst er oppe i en stor åndelig krise. Den økonomiske krise og alle de vanskeligheter den fører med sig er i virkeligheten bare et yttre uttrykk folden åndelige krise i folket. Og det er på bakgrunn av denne åndelige krise vi må se hele det nedbrytningsarbeide som daglig foregår i vårt samfund, det opløsnings- og undergravingsarbeide hvis endelige mål er samfundets sammenbrudd og ruin.

Skal vi få klarhet over og erkjenne denne samfundsnedbry-tonde virksomhet, så må vi først og fremst gjøre oss klart hvilke krefter det er som står bak dette arbeide. Videre må vi søke å avdekke hele denne propagandas vesen og dens mange løungange.

Når man snakker om samfundsfiendtlig propaganda så vil vel de fleste mene, at den innskrenker sig til Kommunistpartiets virksomhet, og at den består i at disse folk leilighetsvis, i almindelighet uten særlig hell, opfordrer arbeiderne til væbnet kamp mot politi og samfund. En slik opfatning røber et dårlig kjennskap til hele problemet cg et dårlig kjennskap til marxismen og hele dens vesen. Hele den marxistiske lære er fremkommet som en reaksjon mot liberalkapitalismen. Liberalkapitalismen hylder den uinnskrenkede frihet på det økonomiske område, idet man mente at jo bedre det gikk den enkelte i staten, desto bedre gikk det også den hele ståt. Men det motsatte har vært tilfelle. Loven om kreftenes frie spill blev hevet op til et slags moralsk og økonomisk evangelium. Staten skulde direkte understøtte dem som søkte å skaffe sig rikdom. Kreftenes frie spill førte i virkeligheten til kapitalismens utvikling i en slik form at kapitalen faktisk er blitt en makt, ikke bare i staten, men også over menne-

4skone. Pengene som oprindelig var et byttemiddel er tilitt en makt i sig selv. Pengene er blit't et middel til de brutaleste misbruk av menneskenes frihet og rettigheter. Darwins utviklingsteori, efter hvilken alt liv befinner sig i en stadig kamp, slik at alltid de best egnete former overlever de andre og fortsetter utviklingen, passet glimrende for liberalismen.

Den dyktigste» skulde seire. Kreftenes frie spill blir altså en hensynsløs kamp om rikdom og makt på andres bekostning. Den dyktigste hadde retten, den som mest hensynsløst kunde sla tilside sine konkurrenter og arbeide sig fremover, efterlatende nød og elendighet i sitt fotspor. Og hele dette system har fremelsket en fordervelig materialistisk and, som har trengt sig inn overalt i folket. Overalt søker de enkelte a skaffe sig materielle fordeler, mens alle åndelige verdier blir glemt.

Denne stadig økende, hensynsløse kamp om de materielle goder har skapt en underklasse, bestående av dem som kom til a ligge under i kampen, og som reaksjon mot dette vanvittige system fikk vi den sosialistiske arbeiderbevegelse, som litt efter litt helt er falt i henderne på marxistene. Da den marxistiske lære er fremstått som en reaksjon mot liberalkapitalismen forutsetter den ene den annen.

Men marxismen er noget mer enn bare en reaksjon mot de urettferdige samfundsforhold. Den vil avløse det liberalkapitalistiske system med et nytt økonomisk system, det kommunistiske, og den vil legge dette system

som grunnlag for hele menneskesamfundet. Som barn av liberalkapitalismen med sitt materialistiske syn, er også marxismen materialistisk. Marxismen er derfor et system som søker en løsning av samfundsordningen i det økonomiske, i det materielle. Den ser i det materielle det eneste virkelig eksisterende. Tanker og ideer har ingen selvstendig realeksistens, de er bare overbygninger (Ueberbau) over de virkelige materielle forhold. All utvikling betinges av de materielle forhold, mermere bestemt produksjonsforholdene. Hele historien forklares derfor også ut fra de materielle forhold, og dette gjennemføres helt konsekvent. Det er således ikk de store menn som ska-

Marxismen er materialistisk.per historien, men produksjonsforholdene. Historien blir et naturfenomen som man kan forstå utelukkende ut fra utviklingen av de menneskelige behov. Historien blir et, resultat av den økonomiske utvikling som bestemmes av motsetningen mellem den utbyttende og den utbyttede klasse. «Det materielle livs produksjonsmåte betinger den sosiale, politiske og åndelige livsprosess». Det er ikke menneskenes bevissthet som bestemmer deres liv og . deres utvikling, men det er de samfundsforhold hvorunder de lever som bestemmer bevisstheten». —• «Man kan adskille menneskene fra dyrene ved deres bevissthet, ved deres religion, eller hvad man ellers vil. De begynner selv å adskille sig fra dyrene så snart de begynner å produsere sine næringsmidler». (Marx).

Mennesket reduseres altså til et utelukkende materielt vesen uten ånnen hensikt enn det å leve og dø som et ledd i produksjonsforholdene. Nogen høiere åndelig mening i menneskets tilværelse fornektes.

Derfor blir historien en historie om kampen om de materielle goder. Det blir en historie om klassekamp. Alle historiske hendelsei tvinges inn i dette klassekampsyn. Således blir alle åndelige bevegelser, særlig også de religiøse utelukkende resultater av klassekamp:

«Sosiale og politiske forhold i det 16. og 17. årh. gav den lutherske kristendom sitt preg, både religiøst, moralsk og organisatorisk. Men med den voksende kapitalistiske utviklingen i det 18. og 19. årh. måtte den igjen forandre karakter, denne gang uten «reformation», bare ved jevn, indre utvikling, akkurat som kapitalismen i de fleste land har seiret uten noen voldsom politisk revolusjon. Det 18. årh.s «rationalistiske» fornuftreligion — og det 20. årh.s «liberale teologi» — er en tilpasning til kapitalismens rationalistiske tankegang i det hele, og tyngdepunktet i den kristelige moral legges over på kapitalistiske dyder som flid, sparsomhet, nøisomhet».

Og et annet sted:

«Kristendommens nuværende stilling i Norge er vesentlig betinget av bøndenes seierrike klassekamp i det 19. årh. Paradokset om at kristendommen er innført i Norge av Hans Nielsen Hauge, er naturligvis ikke mer enn et paradoks, men det er riktig nok at Haugianerne gjorde kristendommen til en

mer levende makt blandt norske bønder enn den noen gang tidligere hadde vært, og det har igjen sin forklaring deri. at i Haugianismen fikk bøndenes klassebevissthet for første gang et ideologisk uttrykk; den er i virkeligheten innledningen til bøndenes klassekamp, og det er derfor heller ingen tilfeldighet at vi senere over alt finner gamle haugianere i spissen for bøndenes økonomiske, politiske og sosiale klassereisning».

På denne maten forklares alle åndelige strømninger ut fra dette klassekampsyn. Man må formelig beundre den konsekvens hvormed dette gjennemføres.

Det vil her føre for langt å gå nærmere inn på denne falske, materialistiske lære, men det er nødvendig å være opmerksom på disse forhold for helt å kunne forstå det marxistiske under-gravningsarbeide i samfundet. 1 hele sitt livssyn går marxistene ut fra at menneskene alle er like av naturen. I deres øine er alle utstyrt med de samme

materielle legemer, den samme legemlige arbeidsmekanisme. De er alle mekanisk opbyggede, sanselige lystvesener. Derfor er marxistisk rettferdighet det samme som materiell likhet. Derfor er det deres mål å innrette det jordiske liv godt ved å sikre alle mennesker deres materielle behov og sørge for at alle får et like stort kvantum av sanselig nydelse. Dette blir den bolsjevik -isk-marxistiske kommunismes høie mål.

Ut fra den materialistisk marxistiske opfatning må man gå følgende vei til dette jordiske paradis: All privat eiendom som er den hovedsakelige kilde til ulikheten i samfundet, må opheves. Alle eiendomsbesiddere må fratas sin eiendom. Alt skal tilhøre staten. Menneskene skal bare fa benytte alle goder som en slags nåde fra statens side.

Nu er mennesket, som vi har sett, efter marxistenes mening, en meget enkel innretning. Man må bare kjenne drivfjærene og forstå å styre disse i den riktige retning. «Det sosiale menneske» er også meget enkelt, efterat det har lykkes Marx å klarlegge lovene for dets liv. Det, gjelder nu bare å handle efter Marx' lære slik som Lenin har gjort det.

Ja, men alt dette har har da sva^rt liten interesse for vart land, vil mange si. Det norske arbeiderparti tar avstand fra

l) Edv. Bull: „Kommunisme og Religion", D.N.A. Forlag, 1923s.l0ogl7

Marxistisk rettferdighet er materiell likhet.

Veien til det jordiske paradis er Lenins vei.Russland. Nei. dut gjor det aldeles ikke. Det norske arbeiderpar/is program er likeså marxistisk — bolsjevikisk — kommunistisk som de russiske bolsjevikers og de norske kommunisters. De vil riktignok nødig innrømme det, men når de mest ytterliggående marxister erter dem for meget, kommer de av og til frem med helt utilhyllede tilståelser. Således skriver Finn Moe som sitter i centralstyret forArbeidernes Ungdomsfylking (A.U.F.) i ungdomsfylkingens offisielle organ «Arbeiderungdommen i 1984 om arbeiderpartiets kriseplan:

«Det planen er, er et utmerket grunnlag for å reise folkets store masser til tilslutning til partiets politikk og så føre dem frem til den store maktkamp som må komme. Det er Lenins politikk fra 1917 om igjen». (Arbeiderungdommen», nr. 5, 1934).

Det. er akkurat det samme som Lenin har gjort i Russland som disse folk akter å gjennemføre hos oss. Vi skal nu se litt på hvorledes en slik revolusjon foregår.

Den kommunistiske revolusjon slik som den hersker i Russ land og slik som den forberedes i alle andre land, har tre stadier.

1 første stadium «overtar» staten all eiendom. Man begynner med de rikeste og fortsetter nedover til de fattigste. Alle de mennesker hvis eiendom staten «overtar», synker ned i den frykteligste elendighet. Store deler av folket, særlig av de intellektuelle og dyktigste, går totalt til grunne og blir delvis helt utryddet (det er jo særlig- disse som har hatt mest eiendom).

I annet stadium ser vi hvordan der på denne måte opstår et almindelig proletariat. Alle blir proletarer, all næringsdrift lammes. Alle blir slaver under statsmakten, som får et absolutt arbeidsmonopol.

I tredje stadium modnes disse proletarer til den endelige sosialisering, til helt «sosiale individer» i en kommunistisk ståt, hvor alt gjennemføres efter statsplaner, og hvor alle arbeider som slaver i det store produksjonsapparat. I denne skal livet bli ens for alle. Alle skal bo sammen, arbeide sam-

Det norske arbeiderparti vil gå Lenins vei.

Revolusjonens tre stadier.men. leve sammen, gifte sig om hverandre og nyde den jordiske lykke .

Den store vanskelighet er imidlertid den, at menneskene slett ikke egner sig til å bli slike «sosiale individer». De fleste mennesker har en litt ånnen opfatning av menneskelivets egentlige mening og hensikt. De tror for eksempel at deier en åndelig mening med tilværelsen. Dette er bare overtro, sier marxistene, og det skyldes tåpelige forstillinger som menneskene har fått, fordi deres materielle behov ikke er blitt tilfredsstillet, fordi de er blitt utbyttet. Det gjelder derfor for marxistene å åpne menneskenes øine for disse tåpelige forestillinger.

De fleste mennesker vil også gjerne ha en viss frihet, frihet til å ta det arbeide de vil. De ønsker ikke å anvises noget bestemt arbeide av en almektig ståt. De vil gjerne bo hvor de vil. De vil gjerne ha sin kone og sine barn for sig selv, og ikke dele sin kone med nogen ånnen, de har også lyst til å opdra sine barn selv. Kort og godt, de fleste mennesker betrakter familien som en slags privateiendom. Men privateiendom er det værste som findes, sier marxistene, den er skadelig for den sosiale revolusjon.

De fleste mennesker føler sig også nærmere knyttet til sitt folk, enn til mennesker i andre folk. Dette er også skadelig, sier marxistene, for alle mennesker er jo like. Menneskene må tvertimot lære å slutte sig sammen med proletarerne i andre land, og lære å føre borgerkrig.

De fleste mennesker har også slike egenskaper som æresfølelse, samvittighet og troskap. Alt det må vekk, sier marxistene, for det er i virkeligheten bare uttrykk for klasseinteresser. Men det forferdeligste av alt i marxistenes øine, det eiden religøse tro, den frykteligste av alle borgerlige fordommer. Det gjelder altså å opklare menneskene om alle disse villfarelser for derigjennem å «forberede» dem til den sosiale revolusjon.

Menneskene vil ikke sosialiseres.Bolsjevikisk taktikk og arbeidsmetode.

Ved propaganda søker marxistene med alle midler å vinne flest mulig tilhengere for kampen mot det bestående samfund, flest mulig tilhengere for det syn, at samfundet må slås ned for å muliggjøre bedre forhold. I denne sin propaganda skyr marxistene intet middel, alt er tillatt når det bare fremmer revolusjonen. Det er karakteristisk for denne agitasjon at den utnytter en hvilkensomhelst vanskelighet av forbigående eller blivende art, en hvilkensomhelst nødstilstand i sin agitasjon. Samfundsforholdene får skylden for alle vanskeligheter og for all elendighet. Konklusjon: Samfundet må slås ned og den kommunistiske ståt innføres! Vi ser hvorledes hele den marxistiske presse er opbygd som en eneste propaganda for revolusjonen. Alt som skjer utnyttes i propagandaøiemed.

Det som det gjelder i den bolsjevikiske taktikk er å samle størst mulige masser som gar inn for kravet om revolusjon. For å opnå dette gjelder det først og fremst å samle alle dem som på en eller annen måte er misfornøiet i samfundet. Man må forklare disse at alle deres vanskeligheter skyldes det nuværende samfund og at alt vil bli bedre i det nye sosialistiske samfund. Når man på den måte har vunnet alle de utilfredse og ikke kan vinne flere på denne maten, gjelder det å skape nye utilfredse. Dette gjøres ved agitasjon, hvor man med alle midler søker å gjøre menneskene misfornøid, idet man utmåler for dem hvor meget bedre andre har det. Dette er ofte et meget lett arbeid. Man arbeider bare på grunnlag

10

[-Samfundsforholdene-]

{+Samfundsfor- holdene+} får skylden for all nød og elendighet.

Der arbeides på å skape utilfredshet.av den menneskelige misundelse og soker a utnytte den best mulig.

Alle disse utilfredse gjelder det så å vinne for et aktivt arbeid i den store enhetsfront for revolusjonen. De misfornøiede rekrutteres fra de forskjelligste leire. Her tar man det ikke sa nøie. Først sikrer man sig alle de som på en eller ånnen måte er kommet på kant med samfundet, ja, for å si det bent frem: forbryterne. Man forklarer dem at de i virkeligheten slett, ikke er forbrytere, at det tvert imot er samfundsforholdene som har gjort dem til det de er, og at de i et sosialistisk samfund vil fa gode kår. Ogsa en hel rekke medlidende medmennesker kan vinnes på denne måte. De føler sig tiltalt av tanken om at der i et sosialistisk samfund ikke lenger skal finnes forbrytere. Og agitasjonen går videre:

Menneskene er i virkeligheten gode av naturen, det er bare samfundsforholdene, produksjonsforholdene som har gjort dem onde , og det er direkte umoralsk når samfundet straffer forbryterne. Pa dette punkt og mange andre finner vi nøiaktig samme syn hos Dybwad Brochmann og Samfunds-partiet som hos marxistene. Samfundspartiet hører derfor likesom marxistene med i den store samfundsfiendtlige agita-sjonsfront. I den sosialistiske ståt vil alle komme til å arbeide sammen uten at noen vil misunde den ånnen noe (!) Sosialistene allierer sig altså her med samfundets mindreverdigste individer for å kunne sla samfundet ned.

Videre gjelder det å samle alle de mennesker som har et abnormt seksualliv eller på ånnen måte har seksuelle vanskeligheter. Det fremstilles for disse mennesker som om samfundsforholdene er skvld i deres vanskeligheter, og der utmåles for dem hvorledes der i den sosialistiske ståt også for seksuelt abnorme individer vil kunne finnes «verdige kjonns-forbindelser».

For å vinne ytterligere misfornøiede utmåles alle vanskeligheter like til det ekstreme og forvrenges til det ugjenkjennelige.

Liberalkapitalismen har. som vi ovenfor har sett, ført til stor urettferdighet i samfundet. Store deler av folket er blitt

Enhetsfront for

revolusjonen."All eiendomsrett er tyveri!"

Seksuallivet og marxismen.

forurettet, og mange har ikke stort som de kan kalle sitt eget. Her trekker marxistene øieblikkelig konklusjonen: All eiendomsrett er tyveri, all eiendomsrett må opheves! Staten skal konfiskere all eiendom og skape rettferdige tilstander! Her har marxistene et glimrende moment i propagandaen. De fleste av de utbyttede i samfundet idag har lite eller intet å tape, og følger straks parolen om et eiendomsløst samfund. Alt arbeid i samfundet på å bedre forholdene for de eiendomsløse og søke å skape bedre kår for dem blir derimot motarbeidet på det voldsomste av marxistene. Det gjelder å holde massene nede i elendighet og holde misfornøjelsen ved like. Ellers stagnerer den sosiale kamp. Det må ikke lykkes noen å få overbevist arbeideren om at der kan opnås rettferdighet på ånnen måte enn ved ophevelsen av eiendomsretten.

På samme måte utnyttes enhver nødstilstand i samfundet. Alle de helt eller delvis arbeidsløse lever under vanskelige familieforhold, spesielt fordi de bor for trangt. Derved slappes lett de moralske forhold. Straks forteller marxistene at disse forhold ikke kan bedres uten hel og fullstendig opløsning av familien. Hele familielivet er i sin nuværende form bare en borgerlig fordom.

Forholdene har medført at det er umulig for de fleste unge mennesker idag å inngå tidlige ekteskaper. Dette forer ofte til vanskelige seksuelle forhold for de unge. Straks forteller marxistene oss at virkelig normale og sunde forhold for seksuallivet kun kan opnås i det sosialistiske samfund. Istedenfor å søke å skaffe disse unge mennesker arbeid, så de kan gifte sig, agiteres der for den fri kjærlighet i samme hensikt som ovenfor: å få opløst familielivet og undergrave all moral og sedelighet.

Allerede Marx selv anviste denne vei:

«Hvad beror den nuværende, den borgerlige familie på? På kapitalen, på privaterhvervet. Fullstendig utviklet er den bare til for bourgeoisiet, men baksiden av medaljen er proletarens tvungne familieløshet og den offentlige prostitusjon». 2)

En hel del mennesker søker trøst i religionen når de i livet 2) Det kommunistiske manifest, D.N.A. Forlag, Oslo 1932.

12kommer op i vanskeligheter av forskjellig art. Derved risikerer man at de holder sig borte fra den sosiale kamp. Straks fremstilles religionen som et middel som de herskende benytter sig av for å holde arbeiderklassen

nede. Følgen er en voldsom antireligiøs propaganda. Alle feil og mangler ved kirken legges religionen selv til last og skildres i de frykteligste farver. Den fullstendige gudløshet fremstilles som idealet.

Pa samme måte søker man også å trekke ideelt innstilte mennesker inn i den bolsjevikiske kamp. Jeg skal her bare nevne avholdsbevegelsen. Under foregivende av særlig å støtte avholdsbevegelsen organiseres arbeideravholdslag, hvis vesentligste opgaver er sosialistisk propaganda. For å komme inn i arbeideravholdslaget «Frisinn» må medlemmene forplikte sig til:

«1. Ved enhver anledning å fremme arbeiderklassens interesser og delta i dens frigjørelsesarbeid.

2. A avstå fra bruken av alkoholholdige drikkevarer og ikke bidra til at noen blir forsynt hermed, samt ved enhver anledning å bekjempe alkoholomsetningen.

3. Ikke stå tilsluttet noen borgerlig avholds- eller idrettsorganisasjon.

4. Å verne om laget og dets interesser og fremme kamerat-skapstanken blandt medlemmene».

Det er karakteristisk at förste post gjelder arbeidet for sosialismen, først i annen rekke kommer avholdsarbeidet. Dessuten må der være en skarp front mot borgerlige organisasjoner med «samme formål». I anledning dette lags arbeid gjennem 25 år avslutter sosialisten Magnus Karlson sin jubile-umsartikkel således:

«Frisinn»s arbeid i de passerte 25 år har forst og fremst vært fruktbringende for Stavanger arbeiderparti i hvis arbeid de fleste av «Frisinn»s medlemmer har deltatt med kraft.

Laget ønskes tillykke med 25 ars jubileet og ønskes fortsatt lykke, fortsatt vekst til fordel for den arbeidende klasse.» 3)

På samme mate har man drevet arbeideridretten. Oprinne-lig het det at arbeideridretten skulde danne en motvekt mot

3) Dagbladet „1. Mai", Stavanger, 2!) juni 1934.

{+Avholds- bevegelse+} og klassekamp.de borgerlige organisasjoners «stjerneidrett . I virkeligheten skal også arbeideridretten vesentlig tjene revolusjonen. «Sosialistisk oplysning» kommer også her i forgrunnen. Hertil kommer at arbeideridretten ifolge beslutning av 1928 skal «være den bevegelse som utdanner de sterke kadrer arbeiderklassen kan hente sine stormtropper fra i de revolusjonære kamper som forestår, og som skal være gjennemsyret av uforsonlig hat til borgerskapet». Hensikten med dannelsen av denne «idrett» er således temmelig klar.

Alle utilfredse får høre at det er de herskende i samfundet som bærer skylden. De har derfor ingen interesse av å beskytte samfundet, ja, ikke en gang av å oprettholde det. Tvertimot har de interesse av å støtte de misfornøiede og underkuede i andre land. «Vanskelighetene kan kun overvinnes ved at nasjonenes grenser opheves». Derfor prekes der kamp mot fedrelandet for internasjonalismen (d.v.s. en verden av sovjetrepublikker). Fedrelandskjærligheten fremstilles som et knep de herskende benytter sig av for å bevare sin makt over de undertrykte arbeidere. Fedrelandets forsvar, hæren og flåten, fremstilles som et middel overklassen har for a bevare sin makt. Derfor gjelder det mest mulig å ødelegge samfundets forsvar. Vi får en antimilitærpropaganda. Heier også rike muligheter for agitasjon. Man fremstiller det som om kristendommen er mot krigen og militærtjenesten, og far en rekke nye inn i enhetsfronten (pasifismen). At man samtidig opfordrer arbeiderklassen til å væbne sig til kamp mot sine egne brødre i samfundet forbigås i stillhet i denne agitasjon. Hensikten helliger midlet!

Viktig er det også å undergrave troen på autoriteten i samfundet. Når politiet slår ned optøier heter det alltid at

«politiet opvigler de fredelige arbeidere». Det gjelder at massen betrakter samfundets ordensvern, ikke som sin naturlige beskyttelse og støtte, men som sin fiende.

Alle statsmenn og førere latterliggjøres og mistenkeliggjøres, mens derimot arbeiderlederne fremstilles som edle overmennesker. hvis eneste livsopgave det er å føre en uegennyttig kamp for de undertrykte i samfundet. At arbeiderlederne

14

Arbeider-

idrettens

stormtropper.

Fedrelandet er de "herskendes" samfund.

Autoriteten [-mistenkeliggjøres.-] {+mistenkelig- gjøres.+}litt efter litt får fete stillinger i stats- og kommunetjeneste forbigås i stillhet. Alle samfundets ledere fremstilles som undertrykkernes håndlangere, ja, man undser sig ikke for å trekke ned de menn som har skaffet Norge størst ry i verden.

«Og så var det Fridtjof Nansen. Storartet mann. Nordpolen. 1905. Hungersnøden i Russland. De landflyktige fra Armenia. Folkeforbundet — og Fedrelandslaget.

Å skjelne mellem tingene, det var ikke akkurat hans sak. Han var en stor mann og en enkel mann. Når noen sa: fedrelandet, snudde han sig og svarte: ja?» ")

Yed på denne måte stadig å mistenkeliggjøre og latterliggjøre de ledende i folket undergraves massenes tro på hele rettsordenen i staten. Agitasjonen går straks et skritt videre og fremstiller loven som rettet mot de undertrykte arbeidere («tukthuslover»). Domstolene er derfor bare redskaper for de herskende til å holde arbeiderklassen nede. På dette punkt er undergravningsarbeidet allerede kommet temmelig langt, og det hender ikke så sjelden at domstolene dømmer mot samfundets interesser. Vi har i enkelte deler av landet allerede fått klassedomstoler og klassejustis. Ja, det er gått sa vidt, at det i Hoiesterett, som skulde være vår høieste dømmende myndighet, sitter erklærte motstandere av samfundet, folk som åpent erklærer at de er samfundets fiender.

Efter denne korte oversikt vil man forstå, at den samfunds-fiendtlige propaganda er som et mangehodet uhyre som gnager på samfundet fra alle kanter. Det er ikke mulig i en så kort brosjyre å behandle i detalj alle de spørsmål som er nevnt ovenfor. Jeg skal her bare særskilt komme inn på det moralske it nder g rav» ingsarbeid i vårt samfund idag.

4) Arnulf Øverland: Ja, vi selger dette landet. Fram Forlag', Oslo, 1933.

15

Domstolene avsier klassedommer.Gudløshetspropaganda.

For å forstå hele den religions- og kirkefiendtlige agitasjon som drives av de marxistiske elementer, må man først og fremst være klar over at marxistene representerer en kampfront rettet mot det bestående samfund. Denne kamp føres efter en ganske bestemt lære, nemlig den materialistiske marxisme. Den ser i den likelige materielle fordeling av godene det store mål, det jordiske paradis. Alle tanker og idéer frakjennes enhver realeksistens. De er kun utslag av samfundsforholdene, således også religionen. Religionen fremstilles som kapitalistenes middel til å holde de utbyttede nede i uvitenhet.

Det gjelder først og fremst å opklare massene om religionens sanne vesen. Dette uttales meget åpent, idet det fremholdes at. religionsundervisningen ikke skal fjernes fra skolene, men den skal omdannes til undervisning om religion istedetfor undervisning i religion. D. v. s. man skal lære dem om det marxistiske syn på religion, f. eks. hvorledes religionen er lilitt utnyttet til å holde de utbyttede nede.

«Frykten har avlet gudene». Ingen kan forutsi hvor kapitalismens ødeleggelse vil ramme, men hver time på dagen henger den over arbeidernes og bøndernes hode, uventet og plutselig kan den slå ned, rive alt fra dem, tilintetgjøre dem. I ett nu gjøres de til tiggere, fattiglemmer, prisgis prostitusjon og hungersnød. Det er frykten for denne blinde makt som idag skaper religionen». 5)

Det er forferdende at det største politiske parti i vårt sam-5) Lenin: „Religionen", Fram-forlag, Oslo, 1932, s. 22.

16fund idag. Arbeiderpartiet, er et slikt gudsfiendtlig parti. Når partiets ledere idag ikke vil fortelle dette til sine velgere, så er dette bare av taktiske grunner. Det syn som det prinsipielle program har gitt uttrykk for, er ikke alene gudløst, men det er bent frem gudsfiendtlig ene og alene av den grunn at det er marxistisk. Jeg citerer av Det norske arbeiderpartis prinsipielle program:

«Partiet, som bygger på marxismen og de erfaringer som er vunnet gjennem kamper i Norge og andre land--- —»

Det prinsipielle program er også for øvrig helt bolsjevikiskkommunistisk. I forordet til Lenins «Religionen» står det:

«For den bevisste socialist er ateisme — frigjorthet for enhver form for religiøs overtro — og konsekvent kamp mot kirken og religionen, en selvfølge. Ethvert sosialistisk parti fører denne kamp gjennem et utrettelig aldri hvilende oplys-ningsarbeide blandt folkets brede masser og stiller samtidig det politiske krav, at ståt og kirke skal skilles ad, at religionsundervisning skal fjernes fra skolen og prestene fratas enhver befatning med ungdommens opdragelse. Årsaken til dette standpunkt er ikke bare at religionen er uforenlig med en materialistisk verdensanskuelse og dermed også med marxismen og enhver videnskapelig erkjennelse av samfundsforholdene. Årsaken er først og fremst den erfaring at religionen og den åndelige formørkelse som følger i dens spor er det fornemste åndelige våpen til å holde folkets brede masser nede i uvidenhet og overtro og i avhengighet av en herskende klasses moralopfatning og samfundsfilosofi». 6) (Uthevelsene er gjort her).

Der er altså ingen som helst tvil om at gudløshet er den logiske konsekvens av marxismen, ja, til og med at gudløshets-propaganda er en nødvendighet. Riktignok søker våre hjemlige marxister stadig å bortforklare dette. Således skriver Bull i Kommunisme og Religion:

«Pa samme måte vil det være helt naturlig for oss å begynne med en alvorlig og omfattende religionshistorisk oplys-ningsvirksomhet — f. eks. av bibelkritisk og kirkehistorisk art — som vil kunne gi arbeiderklassen en dypere og stindere for-

e) Lenin: „Religionen", s. 7.

tf

[-Arbeiderpartiet-]

{+Arbeider- partiet+} er (Gudsfiendtlig.

Gudløshet er marxismens logiske konsekvens.Guds-

fiendtligheten gjelder det å skjule.

ståelse av hvad kristendommen er (!), og av forholdet mellem religion og kirke. Et slikt arbeid vil uvegerlig måtte bli en kamp mot den ortodokse lutherske dogmatikk, som jo står i den mest åpenbare strid med all rasjonell videnskapelig tenkning. Men derav følger ikke på noen måte at det behover å få noen direkte kristendoms- eller religionsfiendtlig karakter (!)»

Ikke desto mindre slutter brosjyren med følgende kraftsats:

«Vi skal slås uforsonlig med den bestående offisielle lutherdom. som med andre fordummende sekter. Vi skal ha en pågående og hensynsløs kirkepolitikk, for det om Ari mener at religion i og for sig er en privatsak». 7)

Nu er marxistene selv klar over at nettop dette at deres lære er gudsfiendtlig betyr en overordentlig stor hindring foi dem i deres agitasjon. Den dag dette går op for de store masser av det norske folk som har stemt med

arbeiderpartiet vil det bety et alvorlig knekk i marxismens fremmarsj. Bull sier dette meget åpenhjertig:

«Og slik som den åndelige tilstand nu en gang er i Norge, vil en agitasjon som i første rekke går ut på å stemple kommunistene som et religions- og kristendomsfiendtlig parti være meget effektiv. Kanskje ikke så meget i den egentlige arbeiderklassen, som vel i sine bevisste deler i hovedsaken er religiøst indifferent; men selv i arbeiderklassen finnes der dog, navnlig blandt kvinnene, ikke så få som det vil være mulig å skremme vekk fra all kommunistisk påvirkning ved en hensynsløs utnytting av beskyldningen for «ugudelighet». Men bare tenk på de andre proletariske og halvproletariske lag, som naturlig sogner til oss — på fiskere, bønder og sjøfolk fremforalt. Der sitter den ganske rotfast både den religiøse tro og den religiøse fordom».

Gudsfiendtligheten gjelder det altså a dekke over så godt som mulig når man samler massene til kamp mot samfundet. Derfor hevder også Det norske arbeiderparti at det ikke er mot kristendommen. Bull sier i samme brosjyre:

«Det norske arbeiderparti har hittil aldri erklært sig for å være i kamp med kristendommen eller religionen, selv ikke til de tider, hvor kampen mot kirken har stått hetest. Det har alltid hevdet at «religionen er en privatsak».

?) Edv. Bull: Kommunisme og Religion.

18Men Det norske arbeiderparti er marxistisk, det er der ingen son» benekter, og marxisme og kristendom er uforenlige.

Religion er folkets opium . s a Marx.

Religion er opium for folket>. har Lenin forbedret det til.

Den (religionen), er et andelig fusel som bedøver kapitalens slaver, utvisker deres menneskeansikt og bringer dem til a glemme sitt krav på en noenlunde menneskeverdig tilværelse.

Men den slave som er sig slaveriet bevisst og tar kampen op for sin frigjørelse, har delvis ophørt å være slave. Den moderne klassebevisste arbeider, som har gått industriens og storbyens skole, avviser foraktelig alle religiøse fordommer. Himmelen overlater han til prestene og de borgerlige guds-menn, selv åpner han kampen for et bedre liv på jorden. Idag slutter arbeiderklassen op om sosialismen som på videnska-pens grunn vil splitte religionens tåker, løsrive arbeiderne fra troen på det hinsidige ved å samle dem om kampen for et bedre liv på jorden». 8)

Her kommer nettop det gudsfiendtlige syn frem. Vekk med den dumme påstand at der er andre verdier i livet enn de materielle goder. Det er bare noe den herskende klasse har funnet på! Men også Lenin tar her taktiske hensyn:

Det er viktigere for oss å bevare enheten i den revolusjo-nære kamp som de undertrykte fører for sine livsvilkår på jorden, enn å opnå enhet i arbeidernes opfatning av himmelen.

Det er grunnen til at vi ikke har og ikke bør ha noen særlig post om ateismen i vart program, at vi ikke forbyr og ikke bør forby arbeiderne som ennu henger ved enkelte religiøse fordommer å slutte sig til partiet. Vi vil alltid drive propaganda for vår videnskapelige verdensopfatning og aldri undlate å påvise religionens fornuftsstridige lære, men det religiøse spørsmål må ikke skyves i forgrunnen og gis en plass i vår virksomhet som ikke svarer til dets betydning». 9)

Ja, han gar så langt at han endog vil tillate geistlige i partiet. dersom de bare ikke vil drive propaganda for religionen:

-Hvis det politiske arbeid fører en prest til vårt parti, Uvis-, han der utfører samvittighetsfullt partiarbeid og ikke optrer mot partiets program vil vi opta ham i våre rekker.

Vi tillater arbeiderne som har bevart troen på gud åLslutte sig til partiet og fordobler endog anstrengelsene for å vinne

Religionenrer åndelig fusel.dem. Vi er ubetinget motstandere av at man krenker deres religiøse overbevisning, men når vi trekker dem til oss, er det selvsagt for å opdra dem i partiets ånd, ikke for å gi dem anledning til å motarbeide oss». 10)

Kampen mot kristendommen, ja, mot enhver religion er således en meget vesentlig del av marxismen, men som man vil forstå av det som ovenfor er sagt, føres ikke kampen idag «offisielt» av Det norske arbeiderparti. Den har dog en overordentlig fremtredende plass i det marxistiske undergrav-ningsarbeid i Norge.

En av de almindeligste fremgangsmåter er å latterliggjøre religionen ved å fremstille skriftsteder i et komisk lys og legge en ånnen betydning i det enn kristendommens. Det fremholdes at kristendommen er uforenlig med all fornuftig tenkning. Arnulf Øverland sier således i «Kristendommen den 10. landeplage»:

«Gud er et vesen, som i utvortes henseende ligner oss. Vi i er skapt i hans billede. Han er en mann, han har meget hår og især skjegg, han har nese og munn og tarmkanal, tror jeg da, og for alt hvad jeg vet om ham. har han vel også kjønnsorganer. Eller kanskje han ikke har det?» —

«Den gode Gud kunde ikke på nogen måte tilgi oss, den allmektige Gud kunde heller ikke frelse oss på ånnen måte enn ved å sende «Den hellige ånd» ned til en jomfru og «bebude» hende, hvorefter hun føder Guds sønn, som blir henrettet, ikke fordi han har gjort noe galt, men for våre synders skyld.

Man kan kalle det å rette baker for smed.

Underlig er det også, at i det øieblikk menneskene i tillegg til sine øvrige synder begår ennu en synd, grovere enn alle de andre, nemlig den synd å drepe Guds egen sønn, da kan de få tilgivelse, da er .ikke Gud sint lenger.»

«Der kan opstå bitter strid om hvorvidt en flaske portvin virkelig er Jesu blod eller om den bare er portvin eller delvis begge dele. Dette siste er som bekjent Luthers mening. Men på ide vesentligste punkter stemmer alle religioner overens».11)

På enhver kristen virker dette ikke bare som en forvreng-

9), 10) Lenin: „Religionen", s. 11, 14, 25.

Kristendom er uforenlig med »fornuft".

Har Gud kjønnsorganer?iling, men som den motbydeligste blasfemi, og hån overfor anderledes tenkende.

Og videre sier Øverland:

«Siden skal vi ete Guds legeme og drikke hans blod.

Denne vemmelige kannibalske magi praktiseres den dag idag. Men kan man bekvemme sig til å delta i den, da er man frelst. Da kan man tillate sig nærsagt hvilkensomhelst skjendighet, bare man ber til Gud efterpå. Bare man tror ocj er døpt-». 12)

Legg merke til disse forvrengninger og hvor lite denne fornuftige» analyse av vår religion har med kristendommen å gjøre. Men det er ikke bare de «klassebevisste arbeidere» som godkjenner en slik argumentasjon, også store deler av det liberalistisk innstilte borgerskap finner denne opfatning av religionen meget plausibel. De vil nødig ha formørkede hjerner, og særlig i borgerskapet hverver marxistene på denne måte store skarer av tilhengere for hvem gudsbegrepet er blitt mer og mer utflytende eftersom den materialistiske utglidning stadig er gått fremover. For disse synes den motbydelige Øverland'ske «fornuft» meget plausibel. Men da. er der jo riktignok ikke meget igjen av selve kristendommen på forhand. Fullt så galt som Øverland innbilder sig er tilstanden imidlertid ikke. Han skriver:

«Nu utgjøres menigheten vesentlig av forskruede raringer og av sinker. Den går jevnt tilbake. Og i det øiehlikk man ophever statskirken, og kristendommen ikke lenger er noen næringsvei — hvad den nu faktisk er for tusener av prester og lærere og lærerinner — i det øieblikk vil den få en dødelig knekk». 1S)

1 det hele tatt befatter Øverland sig, som den materialist han er, svært meget med den betaling prestene får:

«Men når en ung teolog får vite. at Guds ord uheldigvis er spekket med bevisst og veloverveiet løgn. da får han anfektelser, og det begynner å surre, og han vet som oftest ikke annen råd enn å glemme det igjen så fort som på noen måte mulig.

Det lykkes i almindelighet over forventning. Når han vel er blitt prest og religiøst interessert i a glemme, hvad han har

Nadverden er

kannibalsk

magi.

De kristne er raringer og sinker.lært, og bundet med 10—20 000 kr. om året til ä tro det utrolige — så gjør ljan det.

Og dermed går han op på brekestolen og forteller at Jesus gikk op på et bjerg og talte, og apostelen Johannes skrev det ned. Han har nok ennu en anelse om, at det strengt tatt ikke var akkurat slik, det gikk for sig; men hvordan det egentlig var, det kan jo ingen vite, og da må man ikke så tvilens onde frø i menigheten». 14)

Stadig kommer han tilbake til de penger som efter hans mening er den vesentligste drivfjær for prestenes forkynnelse. Her trer hele hans lavtliggende syn frem i særlig grell belysning.

Men hele dette syn er karakteristisk for marxismen, dette at egennytten er menneskets eneste drivfjær ut fra hvilken alle handlinger dikteres.

«— og de egentlige drivende krefterne i samfundsutvik-lingen finner marxismen i de økonomiske forhold, i produksjonsforholdene. fordi det er gjennem dem de enkleste, avgjørende menneskelige drifter (sulten og kjønnsdriften) tilfredsstilles og utvikles». (Edv. Bull i Kommunisme og Religion.)

Her har vi hele marxismens livssyn klart og greit. Enhver uegennyttig tanke avvises som unormal.

' Hvis en mann kommer og forteller, at han er så snild, at han elsker sine fiender, så vet jeg ikke, om vi vil tro på det. Jeg tror heller vi sier, han er en tosk». (Øverland i «Kristendommen, den 10 Landeplage»).

Ut fra et slikt livssyn må naturligvis også enhver tro på de kristnes ærlighet avvises. Det er nemlig ikke «fornuftig a være kristen, å tro at livets mening er noe annet enn materielle fordeler og nydelser.

Ut fra samme fornuftige betrakning ma nødvendigvis de som forkynner kristendommen også gjøre dette for sin egen fordels skyld, altså prestene for på den måten å skaffe sig sitt underhold, statskirken, for som representant for de herskende i samfundet, å holde de utbyttede nede i uvidenhet.

u), 12), ") o;r 14) Arnulf Øverland: Kristendommen den tiende landeplage, side 7, 8, 16, 9. (Fram Forlag-, Oslo 1933).

Prestene „breker" for ikke å miste sin gasje.

„Sulten og kjønnsdriften er drivfjærene i samfundet."

(Bull.)Kampen g-jelder derfor ikke bare kirken, men kristendommen som sådan.

«Utad er kristendom og kirke ett og det samme. Hvad den kristne tror er oss likegyldig. Hvad de kristne gjør, kan vi ikke bortse fra, fordi de øver vold.

Nu vil man innvende, at dette er gammelt. Det kan ha historisk interesse; men det er ikke aktuelt.

Det er iallfall såpas aktuelt, at staten fremdeles underholder et par tusen trollmenn, som holder gudstjeneste i

tusen kirker hver søndag. Og såpas aktuelt, at der holdes radiogudstjenester så godt som hver dag året rundt! Og såpas at alle konservative aviser har søndagsbetraktninger . (Øverland)

Det kan synes som om denne propaganda, som hovedsakelig arbeider på å latterliggjøre og hane religionen, ikke skulde være så farlig, da denslags utvilsomt uten videre preller av på enhver troende kristen. Når jeg allikevel her gar så pass utførlig inn på db.se ting, sa er det fordi denne propaganda allikevel ikke er sa uskyldig. Jordbunnen for en slik propaganda er nemlig, særlig blandt de intellektuelle, overordentlig god. Når Øverland sier at:

«— voksne mennesker efterhånden opgir a holde fast på den kristelige dogmatikk og nøier sig med a røre sammen en slags melkesuppe av en privatreligion, hvor Gud er redusert til et abstrakt og svevende filosofisk «prinsipp», en flytende gelé, som fyller hele universet (Gud er alt!)»,

så er heri adskillig sannhet.

Og det er nettop det farlige at der i all den sainfundsfiendt-lige agitasjon alltid er noe sannhet. Dette stenk av sannhet gjør at leseren blir mindre kritisk overfor det øvrige. Han merker ikke forvrengningene, og går villig med på a godta den marxistiske konklusjon.

Agitasjonen setter inn på alle punkter hvor de nuværende forhold kan danne grunnlag for kritikk. Og her er det rike muligheter i samfundet idag.

I Norge har kirken mistet en stor del av sin opdragende innflytelse. Prestenes autoritet er vaklende. Kirken fører tildels en hensyknende tilværelse og tar ikke klart stilling til

Det

liberalistiske borgerskap er »modent".

Kirken er svak.samfundsforholdene. Kirken går ikke klart og entydig inn for nasjonen. Staten kan ikke regne med kirkens støtte i hevdelsen av sin autoritet. Det forekommer at dens tjenere gjør sig mer eller mindre direkte til talsmenn for den samfunds-fiendtlig propaganda. Der er til og med prester som står som medlemmer av Arbeiderpartiet eller Samfundspartiet eller de støtter den internasjonale pasifisme, alt sammen bevegelser med samfundsopløsende mål.

På den ånnen side ser store deler av folket på de kristne som mindreverdige raringer, mens de gudløse fremstilles som motige og selvstendige mennesker.

«Arnulf Øverland har moralsk mot, ubetinget moralsk mot, og det er en uhyre sjelden egenskap .... Moralsk mot er nemlig nøiaktig det samme som åndelig redelighet — den redelighet som ikke nøier sig med å la være å lyve, men også føler det som et tvingende behov og ser det som en uavvise-lig plikt å si sannheten — nettop når den er mest «sårende» og «oprørende», og det derfor er størst risiko forbundet med å si den».

skriver Helge Krog i venstres organ «Dagbladet» om Øverlands gudsbespottelser. Om Hjalmar Søderbergs «Jesus Barabbas» (Fram Forlag, Oslo), en bok hvori forfatteren «vi-denskapelig» beviser at Kristus og Barabbas var en og samme person, skrives der:

«Boken er et av de mest saklige og samtidig mest fornøie-lige og infamt velskrevne angrep på kristendommen og teologien som noensinde er trykt». (E. S. i «Mot Dag»).

Samtidig er vi vidne til hvorledes videnskapen i sitt overmot går utenfor sitt område og anvender naturvidenskapelige forskningsmetoder på religionen. Dette er i virkeligheten ikke annet enn den reneste marxisme, og vi ser hvorledes våre domstoler godtar denslags «fornuftig» analyse av religionen og dømmer i overensstemmelse hermed. De sakkyndige i den såkalte Øverland-sak, prof. Schencke og prof. Schjelderup godtar uten videre Øverlands marxistiske «fortolkning» av kristendommen at: «— det er videnskapelig forsvarlig å betegne nadverden som kannibalsk magi».

De gudløse er „motige".

Våre

videnskapelige autoriteter er marxistiske.Nadverden, og for øvrig hele kristendommen lar sig overhodet ikke forklare ut fra «fornuftige», marxistiske forutsetninger, fordi kristendommen ikke er materialistisk, men noe åndelig! Så langt er det altså kommet, at vårt samfunds domstoler dømmer efter marxistiske prinsipper.

Det moderne menneske tror på materien og fornuften. Men blendes av teknikkens og videnskapens veldige utvikling, og flere og flere venter å finne «sannheten» i det materielle. Vi får hore at menneskene nedstammer fra apene. Alle vare handlinger reguleres av kjemiske stoffer (hormoner). Man er i den grad blitt blendet av den fysiologiske kjemis utvikling at den menneskelige ånd litt efter litt reduseres til ingenting. 1 en av våre borgerlige aviser sä vi for en tid tilbake en artikkel med kjempeoverskrift: Er vi kjertelbestemte vesener?

Sjelen mekaniseres. Det som ikke lar sig forklare ved hjelp av fysikalsk-kjemiske prosesser forklares psykoanalytisk. Også sjelen underlegges bestemte lover. Dens handlinger dikteres av komplekser og fortrengninger. Snart fortrenges Gud helt, og man har det frigjorte gudløse menneske.

Videnskapen og de store tekniske fremskritt imponerer menneskene meget mer enn åndelig begavelse, sedelig renhet og et kristent liv. Det moderne menneske lever med blikket rettet mot de utvortes ting. For dem er ånd ikke lenger noen realitet som man regner med. De er i virkeligheten materialister, men har ennu ikke våget skrittet fullt ut i den erklærte gudløshet. Det moderne menneske lever på overflaten og merker ikke at hans liv er tomt og intetsigende og innholdsløst. Livet har ikke lenger noe andelig innhold, ingen høie livsmål.

Slik er det moderne menneske «forberedt» til med åpne armer a motta og fryde sig over en Øverlands «logisk konsekvente» spott over kristendommen. Og denne spott kjenner ingen grenser. Om Luthers forklaring til den 3dje trosartikkel heter det: <Den hellige ånd åpenbarer sig her bare som tøilesløst ordskvalder».

I vår Grunnlov § 100 heter det:

Sannheten søkes i det materielle.

Det moderne menneske.«Ingen kan straffes for noget Skrift, av hvad Indhold det end maatte være som han har ladet trykke eller udgive, medmindre han forsætligen og aabenbare har enten selv vist, eller tilskyndet Andre til, Ulydighed mod Lovene, Ringeagt mod Religionen, Sædelighed eller de konstitutionelle Magter, Modstand mod disses Befalinger, eller fremført falske og ærekrænkende Beskyldninger mod Nogen».

Fig. 1. Kristus med gassmasken. Bekjent billede av kultur-bolsjeviken George Grosz, finnes stadig gjengitt i marxistisk propaganda. F. eks. i: "Kunst og klasse" av Broby Johansen (Fram Forlag, Oslo, 1932).

At her foreligger ringeakt mot religionen skulde være hevet over tvil. At vår grunnlov pa dette punkt ikke håndheves idag er derfor likeså sikkert. Men det er akkurat det samme

Vår grunnlov

håndheves

ikke.som vi finner igjen overalt, nar det gjelder den undergravende og opløsende virksomhet i samfundet. Staten inntar her et • liberalt» og «tolerant» standpunkt, mens samfundsbevarende organisasjoner av enhver art ikke får noen beskyttelse, men tvertimot motarbeides. Den slags er typisk for dekadanse og nasjonalt forfall.

«Derfor vil øvrigheten forsynde sig ikke bare ved å overskride sitt maktområde og misbruke sin makt, men også ved a gi fra sig noe av sin makt i slåp eftergivenhet eller i feig opportunisme». (Hallesby: Kristelig Sedelære).

Men den antireligiøse propaganda innskrenker sig ikke bare til de intellektuelle og frigjorte som fores med hån og spott.

«Den løpende dagskamp mot religion og kirke er ført i tall-løse artikler og taler, i en jevntløpende daglig propaganda i skrift og tale». (Forord til Lenin: «Religionen»).

l'tallige er de veier som anvendes i den antireligiøse propaganda som daglig drypper sin gift utover i samfundet, gjennem den marxistiske dagspresse og ukeblad. Man kunde fylle en hel bok med citater. Jeg skal bare nevne et par av de aller siste. I Arbeiderbladet for 12. juli 1934 (hovedorgan for D.N.A.) trykt i 48 100 ekspl. står det:

«Mennesket lever nu mest av brød, At ord som går ut fra Vårherre, hittil har stagget en arbeidsløs' nod er ikke bevist oss, desverre.»

Ingeborg Flood.

Mange av disse ting kan synes uskyldige, men det er de stadige drypp som litt efter litt uthuler troen. I «Arbeiderungdommen» (Organ for A. I'. F.) finner vi følgende notis i anledning av at man i Grimstad hadde sett en Kristus-figur på himmelen:

Borte i Grimstad har en del mennesker sett Kristus komme flyvende og stige ut av et aeroplan. Han landet naturligvis ikke, han steg ut sånn midtveis mellem himmel og jord, fikk kuffertene efter sig og ruslet nedover. Til Grimstad er han imidlertid ikke kommet og de andre hoteller har bare verds-

Fig. 2. Anton Hansen: .Skapt i Guds billede." I „Kunst og Klasse". (Fram Forlag, Oslo 1932.)

lige navn i fremmedboken sin. Var det nu sikkert et aeroplan? Der er en drink som populært kalles «Zeppelin»!»

Arbeiderpartiets presse må imidlertid være nokså forsiktig i sin propaganda. Alt for tydelig gudløshet må man ikke ha. Derfor blev følgende dikt nektet optagelse i «Arbeiderbladet», men blev tatt inn i «Mot Dag» for 17. mai 1934.

Rent flag.

Stryk kristenkorset av ditt flag, og heis det rent og rødt! La ingen by dig det bedrag, at «frelseren» er født! Og vil du ikke dø som træl, så får du saktens fri dig selv!

Fig. 3. „Gud er Gud om alle land lå ode.

Gud er Glid om alle mann var (lode."

Tegning av kulturbolsjeviken George Grosz i „Social Kun st," hefte 9. (Mondes Forlag, København. Fram Forlag, Oslo.)

Hvem kom og ga dig daglig brød? Kanhende «fader vår»? Og ingen lider hungersnød, såvidt jeg da forstår? Vil du forstå hans godhet helt, spor da: Hvordan blev brødet delt?

Også andre kunstgrener tas i den antireligiøse propagandas tjeneste. I det hele tatt betrakter marxistene kunst kun som et propagandamiddel.

«Kunst» er et tåket og forvirret uttrykk for visse slags propaganda. Kultusministeriet er det borgerlige samfunds propagandacentral». (Kunst og Klasse, av Broby Johansen, Fram Forlag, Oslo, 1932).

Billedet av Kristus med gassmasken skal vise oss hvorledes kristendommen angivelig forherliger krigen. Da de fleste mennesker er mot krig opnår man på denne mate å mistenkeliggjøre kristendommen og få flere og flere til a vende sig bort fra den.

Fig-. 4. Fra et prospekt om „Social Kunst". (Fram Forlag, Oslo.)

Fig. 5. Når dei andre borna leika seg, måtte Kjartan — sonen vera meel til møte på Soar

bedehus. („Arbeiderungdommen", Oslo, febr. 1934.)

Anton Hansens Skapt i Guds billed» skal latterliggjøre guddommen og symbolisere at religionen beskytter kapitalen. Enkelte mennesker ser ikke straks svindelen i denne propaganda. Det a skape en Gud i sitt eget billed, det er nettop hvad marxistene gjør. De kristne mener tvertimot at mennesket er Guds mest fullkomne skapning og derfor kan besjeles av Guds and.

Figur 3 er en satire over Peter Dass" salme (nr. 2ö i den nye salmebok), en motbydelig og lett gjennemskuelig forvrengning.

Som nevnt i kapitlet om taktikk, utnyttes enhver nødstilstand i samfundet til propaganda. Forholdene skildres i ekstremt tilspisset form i den tydelige hensikt a skape et hat mot det bestående samfund. I figur 4 stilles fattigdommen op mot prestenes angivelige vellevnet, for a vise at kirken undertrykker de fattige og lever på deres bekostning.

Figur 5, soni er hentet fra Arbeidernes Ungdomsfylkings

31avis, har til hensikt å fremstille kristendommen for barna som noe som holder dem borte fra alle fornøielser og gleder i livet.

Imidlertid er ikke de kristnes tro så lett å rokke, når man allerede har hørt evangeliet. Derfor gjelder det å forhindre at barna får høre noe om kristendommen.

«De går på skole og der lærer de bibelhistorie og salmevers og katekismus, og det ødelegger deres forstand». (Øverland)

Barna lærer nemlig at der gis andre verdier enn de materielle og det er ikke «fornuftig».

«Kirken har til alle tider vært den bitreste fiende av all kultur og alt åndelig liv». (Øverland).

Ja, hvis man betrakter materialismen, egennytte, og hat til sine medmennesker som kultur og åndelig liv, så er dette riktig, men det er jo ikke egentlig det vi forstår ved kristendom. Marxistenes mål er at barna ikke skal oplæres i kristendom. Edv. Bull angir hvordan man her skal gå frem:

«Kirkens egentlige maktposisjon i vårt samfund ligger i skolen. Gjennem kristendomsundervisningen får den tak i praktisk talt alle landets barn, i de allermest påvirkelige årene, og er det så at kirken er vår fiende, blir det først og fremst i vår skolepolitikk, vi må bekjempe den.

Her som overalt ellers i vår skolepolitikk må vi begynne med grunnlaget, med lærerne og med lærernes utdannelse. Våre nuværende lærerskoler — ikke bare de «kristelige», men også de andre — er i stor utstrekning teologiske oplærings-anstalter, hvor seminaristene dresseres i kristelig dogmatikk og moral, og forholdene i de fleste kommuner er fremdeles slik at praktisk talt enhver lærer er nødt til å overta religionsundervisning. Og det vil igjen si at lærerne både på grunn av sin utdannelse og av hensyn til sin fremtid, blir nødt til enten å nære eller hykle alvorlig religiøsitet». (Kommunisme og Religion).

Denne programmatisk formede uttalelse har våre marxister trolig fulgt, og de er kommet temmelig langt i sitt arbeid. Deier nu i adskillige skoler hele landet over anbragt marxistiske lærere, som røkter sitt kall på den mest fortrinlige måte i marxismens tjeneste. Der hvor denne propaganda ikke strekker til og hvor barna oplæres i den «fordummende kristen-

32

[-„Kristendommen-]

{+„Kristendom- men+} må ut av skolen!"

Marxistiske lærere.dom» kan Arbeiderpartiets organisasjoner tre støttende til i kampen mot religionen. Der oprettes barnelag hvor der undervises i samfundshat og gudløshet. I Stavanger har arbeiderpartimannen Eyvin Dahl en regulær søndagsskole, hvor barna efter endt undervisning «konfirmeres» i marxisme. Hvorledes

gudløshetspropagandaen allerede har bredt sig blandt barna vises best av et tilfelle fra en folkeskole, hvor en av elevene reiste sig i religionstimen og sa at det ikke var sant det lærerinnen fortalte om Gud. Hun hadde lært at der ikke var noen Gud og at det ikke nyttet å be til ham.

Når vil det norske folk våkne op og se hvad som foregår i landet? Når vil de kristne forstå at de ikke lenger kan stå likegyldige i den kamp som foregår i vårt samfund, åt det blir nødvendig å ta et klart og entydig standpunkt for eller mot den samfundsbevarende front, som vil et rettferdig, solidarisk samfund bygd op på kristendommens grunn, en nasjonal ståt hvori der hersker orden og rettferd. Alle som ikke går inn for dette arbeid, arbeider i virkeligheten mot det, idet de stiller sig likegyldig overfor det liberalistisk-marxisti-ske opløsningsarbeid.

Men hvad skal vi gjøre for å ta kampen op mot gudløsheten? Hertil kan vi svare, at det viktigste er ikke i dette tilfelle hvad vi gjør. men hvad vi er, og hvad vi skal bli. Yi skal netop bli det som marxistene håner og latterliggjør, og som også liberalistene gjør narr av, nemlig kristne. Det er ikke vår tro som skal fornyes, men det er de mennesker som angivelig har troen, men som ikke lever efter den. Hvis vi alle var kristne i denne forstand, så vilde marxismen forsvinne fra vart land av sig selv og all gudløshetspropaganda forstumme.

Punkt 22 i Nasjonal Samlings program: Kristendommens grunnverdier vernes», inneholder først og fremst et krav til oss selv. Kan ri opfylle de krav kristendommen stiller, sd danner vi seir den sterkeste motvekt mot marxismen, og den nasjonale samling kommer av sig selv.

33

Marxistisk konfirmasjon.

Nasjonal Samlings vei.Marxisme og seksualoplysning".

„---og de egentlige, drivende kreftene i

samfundsutviklingen finner marxismen i de økonomiske forhold, i produksjonsforholdene, fordi det er gjennem dem de enkleste, avgjørende menneskelige drifter (sulten og kjønnsdriften) tilfredsstilles og utvikles. (Edv. Bull i Kommunisme og Religion.)

Det er logisk konsekvent når marxistene ut fra sin innstilling forklarer samfundsforholdene ut fra sulten og kjønnsdriften. De forteller oss at det gjelder å tilfredsstille disse to drifter for å kunne skape gode forhold på jorden. De forteller at fullkomne kjønnsforhold først kan opnås i det sosialistiske samfund. Imidlertid må man forsøke a innrette sig så godt som mulig innenfor det borgerlige samfunds ramme. Med denne begrunnelse driver marxistene en intens «seksualoplysning». Denne seksualoplysning har en dobbelt hensikt. Foldet første søker marxistene på denne mate mest mulig å undergrave samfundets moralopfatning for derved å kunne løsne på familiebåndet. For det annet er denne seksualoplysning et viktig middel for marxistene i deres propaganda foldet sosialistiske samfund, idet vi over alt får høre at årsakene til alle seksuelle vanskeligheter er å finne i de nuværende samfundsforhold.

Foruten denne «seksualoplysning» har vi en hel litteratur som vesentlig beskjeftiger sig med a finne seksuelle, «fornuftige» motiver for menneskenes handlinger. Hensikten er her stadig å bringe tanken inn på det seksuelle. I det hele tatt

34

[-Seksualoplysningens-]

{+Seksualoplys- ningens+} sande hensikt.har marxistene en forkjærlighet for å tale om seksuelle ting. Hensikten er å ophisse flest mulig ved å pirre deres interesse for naturlige og særlig for unaturlige seksuelle spørsmål, hvorved man atter igjen opnår en undergravning av samfundets moral.

Den marxistiske seksuelle oplysning er meget farlig nettop av samme grunn som gudløshetspropagandaen er det. Der er nemlig i vårt samfund utvilsomt vanskeligheter pa det seksuelle omrade som i høieste grad egner sig for kritikk. Sa-rlig fordi det borgerlige samfund intet foretar sig for a rette på forholdene. Når marxistenes kritikk av

seksualforholdene derfor virker plausibel, forledes den ukritiske leser lett til også å gå med på konklusjonen: at man kun kan få tilfredsstillende kjønnsforhold i det sosialistiske samfund. Denne oplysningsvirksomhed er også av en ånnen grunn meget farlig. På grunn av de seksuelle vanskeligheter i samfundet, som ikke avhjelpes, griper folk til den marxistiske seksualoplysning og far sine kunnskaper på en måte som samfundet ikke er tjent med, nemlig med et materalistisk marxistisk livssyn som bakgrunn.

Vi må huske at marxismen er en kampbevegelse. Den forer krig mot samfundet. Den moralske undergravning av motstanderne i klassekampen er en kjent taktikk fra enhver krig. I klassekampens interesse har marxistene den største interesse av, efter beste evne, å hjelpe på det sedelige forfall i vårt folk og søke a fremkalle det der, hvor der ennu finnes sunde familieforhold. 1 denne sin trafikk har marxistene nok av angrepspunkter. Allerede Marx og Engels angav her retningslinjene:

Det borgerlige ekteskap er i virkeligheten hustrufelles-skap. Man kunde i høiden bebreide kommunistene at de istedenfor kvinnefellesskap i det skjulte vil innføre offisielt, åpent kvinnefellesskap. Det faller forresten av sig selv at med avskaffelsen av de nuvajrende produksjonsforhold, forsvinner også det kvinnefellesskap, d. v. s. den offisielle og ikke offisielle prostitusjon som er fremgått av dem .

(Det 1 communistiske manifest).

Propagandaen utnytter vanskelighetene i samfundet.

Moralsk undergravning.Det er den kjente kommunistiske taktikk, å peke på misforholdene og drive det hele ut i det ekstreme, for at samfundet derigjennem kan modnes for revolusjonen. Forholdene må skildres mest mulig drastisk. Man tar det ikke så nøie med litt forvrengninger.

«Forresten er intet latterligere enn vårt bourgeoisis hyper-moralske forferdelse over kommunistenes angivelige offisielle kvinnefellesskap. Kommunistene behøver ikke å innføre kvinnefellesskapet, det har nesten alltid vært til.

Vårt bourgeoisis som ikke har nok med at proletarenes hustruer og døtre står til deres disposisjon *), for ikke å tale om den offentlige prostitusjon finner den største fornøielse i gjensidig å forføre hinannens ektehustruer».

(Det kommunistiske manifest.)

Enhver norsk arbeider burde avvise med indignasjon en slik påstand som at deres hustruer og døtre står til disposisjon for de borgerlige.

Den stigende seksuelle «frihet* i det liberalistiske samfund er også et utmerket g runnlag for den marxistiske agitasjon. Den helt «fri kjærlighet», mulighetene for den hemningsløse og ansvarsløse tilfredsstillelse av kjønnsdriften blir et av de viktigste momenter i den bolsjevikiske agitasjon. Riktignok tar marxistene offisielt avstand fra denne trafikk. Når der fra marxistenes motstandere fremholdes at de betrakter enhver kjønnsforbindelse som en hvilken som helst annen tilfredsstillelse av naturlige behov, som f. eks. å drikke et glass vann, så tar marxistene selv bestemt avstand fra denne »glass-vann-teori». Lenin avviser offisielt den seksuelle lidenskap, men det er ikke fordi han er mot de frie kjønnsforbindelser, men utelukkende fordi denne moralske tøilesløshet holder individet borte fra den revolusjonære kamp.

-Revolusjonen fordrer konsentrasjon, samling av kreftene. Tøilesløshet i det seksuelle liv er borgerlig.» (Lenin.)

Alt skjer for revolusjonen.

Det borgerlige seksualliv fremstilles som motbydelig og råttent, mens forholdene i det kommende kommunistiske

*) Uthevet her.

Den liberalistiske "seksuelle frihet".samfund idealiseres og heves til skyene. Det er imidlertid interessant å merke sig at vi ikke får høre noe særlig inngående om hvorledes disse nye og «naturlige» seksuelle forhold skal ordnes. Det hele kan jo ikke foregå helt vilt. Der må jo skapes en viss orden. For å få litt mer klarhet i dette spørsmål, som marxistene tier om, må vi se også disse ting i forbindelse med hele det kommunistiske samfundssystem, den planøkonomiske ordning under en allmektig ståt. Enhver vil forstå at en strengt gjennemført planøkonomisk ordning, uten de ringeste muligheter for det private initiativ, hvor produksjonen av næringsmidler og bruksgjenstander er bestemt fastsatt og regulert for lengere perioder, det forutsetter også en regulering av konsumentenes antall, ja, i sin ytterste konsekvens stiller en slik ordning også bestemte krav ikke alene til den opvoksende slekts kvantitet, men også til dens kvalitet. Med andre ord, der forutsettes at også barneavlen og dermed kjønnslivet trekkes inn i de økonomiske planer og dermed også inn under den allmektige ståt. Den logiske konsekvens blir her at den «fri kjærlighets i hvert fall i de tilfeller hvor den fører til efterkommere, må underlegges stats-kontroll. Men dette vokter marxistene sig vel for ä fortelle oss noe om. Seksualpropagandaen blir derfor utelukkende innstilt på a forherlige den fri kjærlighet, hvad der i virkeligheten inntil videre ikke betyr annet enn forsert fremmarsj i liberalistisk retning.

Seksualpropagandaen er overordentlig sindrig uttenkt. Hele den marxistiske livsinnstilling er typisk seksualpsykolo-gisk. Marxistene boltrer sig uten de ringeste moralske hemninger i de seksuelle spørsmål. Og så forteller de oss, at de utgir sin seksualoplvning for å motvirke den pornografiske litteratur!

At deres oplysningsvirksomhet imidlertid er en meget god forretning fremgår derav at «Populært Tidsskrift for Seksuell Oplysning» utkommer i 60 000 eksemplarer.

1 sin propaganda søker marxistene stadig å peke på det utilfredsstillende i det nuva^rende samfund.

«Først og fremst taler man om ekteskapets seksualkrise og

Kjønnsliv og planøkonomi.

[-Seksualoplysning-]

{+Seksualoplys- ning+} er en god forretning.forstår derved ikke bare det voksende antall skilsmisser og den stadig senere giftemålsalder, men kanskje ennu mer det faktum at stadig flere ektefolk-erkjenner at ekteskapet ikke i seksuell henseende er tilfredsstillende.» Uthevet her.

(Dr. Evang i Tidsskr. f. Seksuell Opi. årg. 1932).

Samtidig fremheves det også hvorledes det nuværende samfund er skyld i alle seksuelle vanskeligheter:

«Disse ytre former og den samfundsmessige holdning til seksuallivet (uthevet her) som utspringer av dem, er dels skapt ut fra lengst svunne tiders forhold, og er derfor uten berettiget grunnlag i vår tid, dels tar de direkte sikte på å forsvare økonomiske interesser og rettigheter i de moderne borgerlige samfund. De er derfor fulle av indre motsetninger, irrasjonelle og tåler vanskelig det lys som den moderne sek-sualforskning kaster over dem.» (Redaksjonens forord til Tidsskr. f. Seksuell Opi. 1932.)

Videre får vi høre at seksualpropagandaen er så overordentlig viktig, fordi det er sa viktig å oplæres til seksuelt samliv:

«Uten at man ofrer en stor del av sine evner og sin interesse på sin egen seksuelle utvikling, vil man aldri kunne utvikle et fullverdig kjønnsliv» (!) (Ødegård.)

Denne «oplæring» er i det hele tatt et meget viktig moment:

«Litt efter litt utvikles og forfines ens seksuelle forestillinger og følelser, man lærer å kjenne og beherske sitt eget kjønnsliv i alle detaljer; man lærer å vurdere andres, å velge og vrake (uthevet her) til man synes man har truffet en som man passer sammen med.» (Ødegård.)

Som motsetning til en slik grundig oplært kandidat får vi høre hvor umulig den seksuelt ukyndige er:

«Sett at det har lykkes å opdra en ung mann slik at han til sitt 25. år bare har beskjeftiget sig rent overfladisk og upersonlig med seksuelle tanker og følelser. Er han skikket til plutselig å ta ansvaret for et livslangt kjønnslig samliv med en som kanskje er like uerfaren og uutviklet? — Har han kritikk og motstandskraft til å undgå å falle i hendene på en hvilken som helst ekteskapsspekulant? — Er hans «renhet» overhodet noe som helst annet enn en hemmende uvitenhet og ukyndighet?» (Ødegård).

38

"Oplæring" til seksuelt samliv.Nei, der må nok ganske særlig store kunnskaper og et inngående studium til hvis alt skal gå bra:

«Hvis to mennesker ikke i seksuell henseende har lært å forstå sig selv, og å finne hverandre før ekteskapet, så er det et rent lykketreff om de gjør det efterpå.» (Ødegård.)

Ja, denne «utdannelse» går som en rød tråd gjennem Tidsskrift f. Seksuell Opi. Jeg skal citere noen uttalelser i dr. Evangs artikkel om «/>e£ kjønnslige samlivs hygiene og teknikk» fra kapitlet om «Begynnelsesvanskeligheter»:

Det er naturlig» for menneskene a gå opreist på to ben og tale; allikevel må disse ting læres. Ingen forlanger a være fullkommen på disse felter første gang han forsøker sig. På et bestemt utviklingstrinn er de nerver, muskler osv. som skal tjene under gangen og talen, så utviklet at individet gradvis kan oplæres i disse naturlige handlinger. Likedan med samleiet (uthevet her.)---

Det ligger derfor i selve sakens natur at de første samleier som et menneske foretar nesten aldri blir vellykket.--

Deres legeme er ennu ikke innstilt og innøvet til denne handling, dertil kommer at de ved første gangs forsøk på samleie kommer i imi så sterk sinnsmessig spenning at saken også av denne grunn vanskeliggjøres. (Dr. Evang i Tidsskr. f. Seksuell Opi. årg. 1933.)

Som man ser er marxistene ikke saTlig nøie med sine uttrykk. Alt. fremstilles med all ønskelig realistisk og materialistisk nøkenhet.

I virkeligheten har den slags intet med en virkelig moralsk seksuell oplysning a gjøre, men i det liberalistiske samfunds øine, er den slags skriverier frimodige» og «åpne . Hensikten er å venne folk til en stadig sterkere mangel på skamfølelse. Det skaper en viss «atmosfære av overdrivelse, som kan stige til det rent ekstatiske. Det er en mangel på andelig bluferdighet, en slags andelig «nakenkultur». Gjennem en slik innstilling lettes overgangen til det kollektive. I retning av materialistisk «åpenhet og «frimodighet» kjenner dette tidsskrift ingen grenser. I den nevnte artikkel finner vi inngående beskrivelser av samleiet med alle ønskelige detaljer. I et kapitel om betydningen av variasjon i samlivet leser vi:

Åndelig "nakenkultur"

39

Kjønnslivets teknikk.«En av de største farer som lurer i det ekteskapelige samliv når dette har vart noen år. er at det tar preg av sløv vanemes-sighet». (Evang).

Herefter får vi verdifulle råd og vink om hvorledes man skal forhindre at samleiet skal bli for trivielt og kjedelig. Vi får inngående beskrivelser av de viktigste variasjoner, og får oplæring i hvorledes man bør innrette sig når bestemte fysiske forhold er til stede. Jeg avstår fra ytterligere citater av denne artikkel.

Hele tidsskriftet, for hvis ånd og tone denne artikkel er karakteristisk, arbeider bevisst på å trekke hele kjærlighetslivet ned på et materialistisk plan. Det ser i et seksuelt forhold kun den materielle mekanisme. Ved å opklare menneskene mest mulig om denne mekanismes virkemåte, vil kjønnslivet bli mer «frigjort» og skaffe individet økede nydelsesmuliglie-ter. Denne tankegang er for så vidt helt logisk korrekt for marxistene, som ser de ideelle forhold i et samfund hvor mennesket ikke hindres i sin materielle nytelse. Det meget viktige moment, at der først i et sosialistisk samfund kan bli et helt tilfredsstillet kjønnsliv for alle glemmes naturligvis ikke:

«De seksuelle vanskeligheter som den enkelte stilles overfor, er ikke forårsaket av uvitenhet og uforstand alene. Disse vanskeligheter har i det hele ikke bare individuelle årsaker, men langt dypere røtter. De utspringer i virkeligheten fra de ytre former som kjønnslivet nu tvinges til å føie sig inn under (lovregler, moralbud, såkalt skikk og bruk osv.). —-

En dyptgående endring er her utvilsomt nødvendig for å skape grunnlaget for nye former for menneskelig seksualliv, bedre i overensstemmelse med menneskenes natur enn de nuværende er».

Her skal menneskenes natur naturligvis opfattes marxistisk materialistisk. En artikkel om «Seksuell kulde hos kvinnen» av dr. Nie. Hoel, hvor vi får utførlig beskrivelse av forskjellige «variasjoner» under samleiet som har til hensikt å forhøre lystfølelsen, konkluderer med følgende:

«Jeg antar — en antagelse som selvfølgelig vil støte på motstand på mange bold — at en endring av kvinnens stilling i

40

Marxistene ser bare kjønnslivets mekanisme.samfundet som gjør en normal seksualutvikling mulig, først helt ut kan skje i et sosialistisk samfund. Jeg tror derfor at kvinnens frigjørelseskamp faller sammen med arbeider- og bondeklassens kamp for økonomisk frigjørelse, kampen for et sosailistisk samfund». (Tidsskr. f. Seks. Opi. årg. 1932).

Først i et sosialistisk samfund kan altså kvinnen ha håp om å få full seksuell tilfredsstillelse!

Her trekkes også arbeidet for kvinnens «frigjørelse» inn i den marxistiske front, men dette er et kapittel for sig som skal behandles særskilt.

Men den seksuelle agitasjon går også videre. Den utvides til også å omfatte en agitasjon mot hele det sedelige grunnlag og mot den religiøse moral. Her finner vi berøringspunktene mellem gudløshetspropagandaen og seksualpropaganda-en. Således finner vi i en artikkel av dr. John Leikvam under omtalen av sinnssykdommer følgende:

«Vi skal se litt nærmere på denne religiøse moral og søke å finne ut hvorfor den må vajre fiendtlig innstillet overfor virkeligheten. Som jeg nevnte er de religiøse oplevelser å anse som selvbedrag og de tjener den opgave å frita oss for ansvaret for den skyldfølelse som griper oss når vi ikke kan få tilfredsstillet våre behov eller når vi forsøker å tilfredsstille såkalte «umoralske» behov.» (Tidsskr. f. Seks. Opi. årg. 1933.)

De krav som stilles er identiske med de som vi finner i gud-løshetsagitas jonen:

«Å få fjernet denne primitive foreldede religiøse moral (uthevet her) fra skoleundervisningen blir ingen lett sak, for det første fordi denne moral er en vesentlig grunnvoll for kirkens og de herskende klassers makt i det bestående samfund.» (Leikvam).

Disse ting har ikke noe med saklig seksuell oplysning a gjøre. De er ren religionsfiendtlig propaganda. Det endelige mai er et religionsløst materialistisk samfund:

«Det som foregår idag er altså ikke at vi går over til en ny religion, men vi er i ferd med å forlate et primitivt kulturtrin med en religiøs livsinnstilling og vi nærmer oss det neste kulturtrin med naturvidenskapelig grunnsyn og en fri og fornuftig holdning overfor virkeligheten.

41

"Normalt seksualliv er bare mulig i et sosialistisk samfund!"

Sinnssykdom skyldes den religiøse moral!Det er ingen berettiget grunn til å se med engstelse på denne utvikling. Det er ikke noe nedbrytende arbeide som foregår men en opbygning av mer ordnede og bedre samfundsforhold, med lykkelige og tilfredse mennesker. (Leikvamj.

Vi som mener at tilværelsen har en åndelig mening, vi vet at et slikt samfund som er opbygget på gudløshet, og

hvis mai er materiell likhet og sanselig nytelse ikke vil kunne skape lykke blandt menneskene. Marxistene tror de kan løse hele det menneskelige samlivs problem på den enkle måte at de helt borteliminerer den menneskelige ånd. Men det er klart at et spørsmål ikke kan løses ved at man bortser fra det vesentlige, ja det egentlige ved mennesket.

Denne sammenheng mellem seksual- og gudløshetspropa-ganda finner vi også over alt ellers i den marxistiske litteratur, således f. eks. hos Lenin i «Kommunistisk og religiøs moral»:

«I hvilken betydning fornekter vi da moral og sedelighet? Vi fornekter disse begreper i den betydning som borgerskapet legger i dem. avledet av guds bud.» (Lenin: Religionen, Fram Forlag 1932).

I det hele tatt opfatter marxistene moralen helt materialistisk. Den underordnes klassekampens interesser:

«Derfor sier vi: For oss gis der ingen moral utenfor det menneskelige samfund. For oss er moralen underordnet klassekampens interesser.» (Lenin: Religionen.)

«Religionen og dens bud er bestemt av samfundsforholdene og endrer sig med dem». (E. Schreiner: Naturvidenskap og Religion, Fram Forlag Oslo, 1933.)

Men agitasjonen mot kirken går videre og uttalelser av de geistlige fremstilles som rene forvrengninger:

«I sin nyttårspreken 1932 takket han (biskop Lunde) Gud fordi andre mennesker sultet og var husville».

Og et annet sted:

«Det er deilig for en av Norges best betalte embedsmenn (biskop Lunde) å tenke på at folk utover landet forkommer i sult, husnød, urenslighet og ukultur. Det er deilig å tenke på

Marxistene borteleminerer den menneskelige ånd.

Moralen

underordnes

klassekampen.

42at skogsarbeidernes barn vokser op forkrøblet på kropp og sjel, og at arbeidsledige kvinner drives inn i prostitusjonen . (Schreiner).

Man har vel neppe hørt make til ondsinnede forvrengninger!

Mot all denne propaganda er det kun den ortodokse kirke og det troende kristenfolk som bestemt har tatt avstand. Marxistene er også fullt klar over at det er kun fra det hold de kan vente noen vesentlig motstand.

«Den liberale teologi som prøver a forene det uforenlige, tro og tanke, mirakel og naturvidenskap, ved hjel]) av en søt-suppe-vammel sentimentalitets klister, er en ufarlig motstander og en verdiløs forbundsfelle — alt efter det synspunkt man ser den fra — og det er ortodoksien vi må ta standpunkt til>. (Edv. Bull i Arb.bl. 11. juni 1923).

Liberalismen kommer også den marxistiske agitasjon i møte pa alle hold. Således er der fra liberalt teologisk hold kommet religionspsvkologiske betraktninger av forskjellig art, som mistenkelig minner om marxistisk forskning.

Onanien kunde fortjene et kapitel for sig selv. Man kunde fristes til å spørre hvad i allverden onani har med marxisme å gjøre. Vi blir snart klar over det. Hvis man ser gjennem Tidsskr. f. Seksuell Oplysning så inneholder det adskillige kapitler om dette. Her får vi høre at onanien er uskadelig, når den bare kan drives uforstyrret. og uten at den ledsages av angstfølelser. Disse skadelige angstfølelser er kirkens skyld:

«Det tyngste ansvar faller her som man vil vite på den kristne kirke. Den atmosfære av synd og fordømmelse som i den kristne morallære omgir alt som har med kjønnslivet å gjøre, er særlig fortettet omkring onanien . (Dr. Evang i Tidsskr. f. Seksuell. Opi. årg. 32).

Vi får videre høre at ungdommen er nødsaget til a onanere, fordi der i det kapitalistiske samfund ikke er muligheter for annen kjønnstilfredsstillelse på et tidlig tidspunkt. For at ikke ungdommen skal ha noen som helst vanskeligheter på dette felt gis der ogsa beskrivelser av forskjellige fremgangsmåter for onani. (Evang).

43

Marxisme og onani.Så klokt er denne «oplysning» omkring onaniproblemet anlagt at den på de fleste liberalistiske, «fornuftig» tenkende mennesker virker meget besnærende. Men hensikten er tydelig. Det gjelder å trekke alle dem som har seksuelle vanskeligheter inn i den revolusjonære enhetsfront.

Men ikke bare den «seksuelt nødlidende» ungdom, også de homoseksuelle må erhverves for enhetsfronten. I en artikkel om homoseksualitet i Tidsskrift for Seksuell Oplysning av dr. Kasa og dr. Evang får vi først en inngående beskrivelse av alle former for homuseksualitet, også med alle ønskelige detaljer om hvorledes de homoseksuelle tilfredsstiller sin kjønnsdrift. Konklusjonen er at disse folk først i et sosialistisk samfund kan sikres en menneskeverdig tilværelse:

«Av hensyn til den enkle og selvfølgelige menneskerett som disse tusener har på å føre et så lykkelig og verdig menneskeliv som mulig, er en endring nødvendig i den herskende morals og i samfundets holdning overfor dem».

Også de nødlidende og vanskelig stilte homoseksuelle skal altså tvinges inn i den marxistiske enhetsfront, hvor de sammen med de «undertrykte arbeidere» skal kjempe for sin «frigjørelse» !

Det forundrer oss næsten ikke mere når vi også får høre at det er kirken som er skyld i kjønssykdommenes store utbredelse.

Slik er ånd og tone i Tidsskrift for Seksuell Oplysning. Denne trafikk er så meget mer farlig enn den direkte utilhyllede pornografi, fordi den optrer med et slags «videnskapelig» stempel. Den får et slags mer eller mindre offisielt preg. På den ånnen side utgir den sig for å være populær. Den fremstiller sig som en slags popularisert «videnskap». Hvor stor begrepsforvirring det har lykkes å skape på dette område vises best av at der i norske lægers offisielle organer skrives rosende anmeldelser. Om dette tidsskrift skriver også venstres organ «Stavanger Aftenblad» i en anmeldelse (14 april 1934):

«Med sine uredde og gjennemført renslige artikler har det bortskaffet megen skadelig fordom, og innført et sundere og mer naturlig svn på menneskets seksualliv.»

44

De homoseksuelle inn i enhetsfronten.

Pornografi og videnskap.De marxistiske skribenters interesse for seksuelle abnormiteter er for øvrig meget påfallende. Kristendommen underkastes også stadig en marxistisk seksual-psykoanalyse:

«Det særegne ved den kristne moral er den sadistisk-maso-

chistiske overbygning, som den har gitt stoikernes lære.--

Både den sadistiske og den masochistiske praksis kan enten forbindes med eller tre istedenfor den normale kjønnsakt. Det masochistiske ideal er den piskete, tornekronte og korsfestede Kristus. Det sadistiske ideal er skarpretteren». (Øverland).

Freud selv uttaler at «religionen skulde bli å betrakte som en sosial tvangsneurose, med utspring i det samme Ødipuskompleks, som preger barnets neurose».

Ogsa kirkens menn er gjenstand for en slik seksual-analyse:

«Det har virkelig lykkes de perverse kirkefedre å få svint kjærligheten til og å forgifte menneskene med en slik seksual-angst, at det middelalderlige Europa, om man prøver å se det i perspektivisk forkortning, tar sig ut som et eneste kjempestort galehus.

Og ennu i vår tid blir unge mennesker rett som det er halv-tullete av angst når de merker sin kjønnsdrift. Halvdelen av alle kvinner er mer eller mindre frigide (erotisk ufølsomme), en tredjedel av alle menn er impotente i den forstand, at de ikke tør, ikke kan eller ikke vil utfore naturlig samleie. Og det overveiende antall av de mennesker som ikke lever et normalt seksualliv blir ulykkelige, forskruete, skakk-kjørte. Dette er frukten av den kristelige kjønnsmoral». (Øverland).

. Når man leser slikt må man formelig forundre sig over at der i det hele tatt ennu finnes normale mennesker, som er i stand til å overleve kristendommens redsier. Men det er typisk for den marxistiske taktikk å sette det hele på spissen, å skape en ophisselse ved å drive agitasjonen op i det ekstreme, uten å ta hensyn til at det virkelige forhold helt forvrenges. Om professor Hallesby uttaler Øverland:

«Men det er ikke bra, at man finner sadistiske gleder forherliget under tittelen «Det kristelige livs utfoldelse».

Og han finner her utmerket støtte blandt «liberalismens» forkjempere:

[-Kristendommen psykoanalyseres.-]

{+Kristen- dommen psyko- analyseres.+}

Den kristne forkynnelse er sadisme?«Som følge av omvendelsen finner derfor ofte sted en forsterkning av aggressive og sadistiske tilbøieligheter, på bekostning av mer verdifulle momenter i sjelslivet. Da betyr omvendelsen psykologisk sett en innsnevring, med dømmesyke og belvetesforestillinger i sitt følge. Det er denne siste om-vendelsestype Hallesbv tilhører», skriver Kristian Schjelderup i «Fritt Ord».

Denne trang til å finne abnorme seksuelle motiver for anderledes tenkendes handlinger synes å være noe som særpreger marxistene. Der er snart ikke den ting i samfundslivet som ikke kan forklares på grunnlag av seksuelle abnormiteter. I «Kunst og Klasse» av Broby Johansen (Fram Forlag, Oslo) får vi høre at

«hele den borgerlige kunst er blitt onani og dårlig betalt prostitusjon hvor kunsthandlernes koblere tar profitten».

I samme hefte får vi høre at i:

<en verden i opløsning, i en kunst som forråtner i utflytende giftiggule, grønne, blå kulører, i et sanseliv som stinker av århundregammel inneklemt brunstsved, skyter frem de første spirer av en ny klar menneskelig propoganda. ny proletarisk kunst med hele den frodighet og overdådige maktfullkommenhet som kun vegetasjon på jomfruelig jordbunn har.»

Med sin hensynsløse ophisselsespropaganda, hvor alle midler er tillatt har marxistene allerede fått et voldsomt tak, særlig på ungdommen. Ungdommen blendes av den marxistiske svindel om rettferdighet. Store deler av den norske ungdom er lokket inn i marxistenes rekker.

Den 30. november 1933 vedtok Norges Gynuiasiastforbund et program hvori det bl. a. heter:

«Vi anklager skoleordningen for:

4. En ensidig religionsundervisning.

5. Skadelig fortielse av kjennsgjerningene om kjønnslivet.

Til narmere belysning anføres:

Ad 4. I vår tid — da det er så mange forskjellige opfatninger på religionens og moralens område — er det forkastelig at en enkelt opfatning, den ortodokse kristendom, får råde grunnen alene og stenge all diskusjon og alle andre opfatninger ute. Og ennu mer forkastelig blir det når denne fremstil-

les som den absolutte og ubestridelige sannhet, ikke bare i gymnasiet, men helt nede i folkeskolen for barn i 7—8 års alderen som ikke har evnen til kritikk og objektiv vurdering overfor et så

vanskelig tema som religionen. Når de kristne forestillinger fremstilles på denne måte, blir de en positiv hindring for selvstendig arbeide med problemene.

Religionsundervisningen bør derfor omlegges med hovedvekten på den historiske og sammenlignende religionsforskning. og eventuelt henlegges til historieundervisningen. De forskjellige opfatninger om religion og moral — både de som faller innenfor og utenfor kristendommens ramme — bør i de høiere klasser bringes til vår kunnskap og stilles til diskusjon».

Som det fremgår er dette ikke annet enn rendyrket marxisme. Det er jo nettop marxistenes mål at religionsundervisningen skal erstattes med undervisning om religioner. Tilsynelatende ser det hele meget smukt og «liberalt» ut, da det jo bare er den ortodokse kristendom som skal bekjempes, men det ril i virkeligheten si selve kristendommen. De liberale retninger er allerede på utglidningens vei og nærmer sig marxismen. Til belysning av punkt 5 i gymnasiastenes krav anføres blandt annet:

< Det er derfor ikke spørsmål om vi skal ha seksualundervisning — men av hvem — fra sakkyndig eller ikke sakkyndig hold — på en moralopbyggende eller moralnedbrytende måte.

Vi tror at en uttømmende, saklig og nøitral seksualundervisning fra absolutt sakkyndig hold — hvor det bl. a. gis oplysning om kjønnsorganenes bygning, forplantningen hos mennesket, kjønnssykdommene og at svangerskapet og kjønnssykdommene kan forebygges — foruten å bidra til å avhjelpe den åndelige og sjelelige nød som hersker på dette område også vil høine vårt syn på seksuallivet og lære oss å beherske våre drifter».

Som man ser er det ikke her bare spørsmål om seksualoplysning, men det er spørsmål om forebyggelse av svangerskap. Hvorledes gymnasiastene mener at dette skal «lære oss å beherske våre drifter» er litt uforståelig. Det synes også å være mer enn en tilfeldighet at forebyggelse av svangerskap og kjønnssykdommer nevnes i samme åndedrett, som de to «ubehagelige hindringer», som står i veien for et fritt og utvun-

[-Skoleungdommen-]

{+Skoleungdom- men+} krever undervisning i forebyggelse av svangerskap.gent kjønnsliv. Hvad der menes med seksualoplysning på en «moralsk opbyggende» måte fremgår også for øvrig helt klart. Det er det marxistisk-materialistiske livssyn som er det moralsk opbyggende.

Tro ikke at dette bare er tomme ord som gymnasiastene kommer med. Neida, man retter sig efter deres ønsker. I Stavanger er der allerede seksualundervisning — felles for begge kjønn — i gymnasiet. Det skulde være overflødig å gjøre opmerksom på at propagandaen, nei, undskyld, undervisningen, besørges av en rendyrket marxist.

Når skal de bli hørt, de som ennu roper et varsko i samfundet mot disse utskeielser! Ennu finnes der stemmer som reiser sig til indignasjon mot det marxistiske spøkelse:

Et varsko. «Vi mener, at det er nødvendig, hvis det norske folk ikke skal gå til grunne i naturstridig og livsfiendtlig misbruk av kjønnsdriften ved preventive midler og fosterdrap, at det reiser sig i all sin makt imot den agitasjon som nu drives for en sådan ensidig dyrkelse av kjønnsdriften på bekostning av kvinnenes natur og slektens velferd. Vi sikter til den agitasjon som føres systematisk gjennem et tidsskrift som mener å gi «sann oplysning» for ungdommen, men som efter vår opfatning driver en samfundsskadelig og umoralsk virksomhet. Enkelte artikler av dr. Karl Evang og dr. Nie. Hoel burde beslaglegges, de drar kjønnslivet ned på et plan som man må betegne som råskap og perversitet.

Når vi ser at skoleungdommen i sitt oprop krever oplysning om «Forebyggelse av svangerskap», så ser vi her den uhyggelige virkning av en ansvarsløs agitasjon», skriver Ella Anker i «Norges Kvinner».

Familien er nasjonens viktigste støtte. I det sunde familieliv opdras menneskene til kjærlighet og uegennytte. De lærer hvad ansvarsfølelse er, at det er nødvendig å bringe offer her i livet og ta hensyn til hverandre. Familien er den beste sosiale skole. Den lærer menneskene å tenke og føie sosialt. Familien verner om folkets overleveringer. Den bevarer tradisjonene. Den er kjernen i ethvert ordnet samfund. Hvor familielivet er urokket der kan marxistene intet utrette. Derfor gjelder det for marxismen å undergrave det kristelige ekteskap, løsne familiebåndene og forsøke å rive i stykker familiesamholdet.

Over alt hvor grunnlaget for et ordnet familieliv begynner å vakle, der kan den kommunistiske agitasjon med fordel sette inn. I vårt samfund idag har vi nettop en slik utglidning, som danner en god grubunn for den marxistiske agitasjon. Man tar det ikke så nøie med mannens troskap og kvinnens ære. Foreldrene sørger ikke for å bevare sin autoritet. Der opstår ofte spenning mellem foreldre og barn. Denne næres av den marxistiske agitasjon, som setter barna op mot foreldrene. Ofte lykkes det på denne måte også å få foreldrene inn i den marxistiske enhetsfront. De vil nødig vise sig uforstående overfor det nye. De vil ikke bli beskyldt av sine barn for å være gammeldagse og umoderne.

Et. viktig ledd i kampen for å få knekket familien er arbeidet for kvinnens «frigjørelse . «Kvinnene må slutte sig sammen og kreve likestilling med mannen», heter det. Bort fra det borgerlige samfunds slaveri, hvor kvinnen må trelle i hu-

Familien er

samfundets

kjerne.set efter mannens forgodtbefinnende». sier marxistene. Ekteskapet fremstilles som en innretning ved hvis hjelp mannen kan utbytte kvinnens arbeidskraft. Kvinnen bør ha selvstendig arbeide, og «frigjøres» fra ekteskapets tvang, blir marxistenes krav.

I forbindelse med denne materielle frigjørelse går selvsagt også den seksuelle frigjørelse. Her har liberalismen allerede utrettet et meget godt arbeide, så den marxistiske agitasjon behøver bare å legge siste hånd på verket. Om det moderne ekteskap skriver Edv. Bull:

«Hvorfor gifter en moderne arbeider sig? eller for den saks skyld også en funksjonær, en embedsmann, en forretningsmann'? Først og fremst av erotiske grunner---Dertil

kommer så en rekke bimomenter av forskjellig tyngde, trang til et hjem med ro og hygge, en formue eller en forretning man kan gifte sig til osv.: men som sagt, det erotiske moment er hovedsaken, og kan man få det tilfredsstillet på annen måte, er det i og for sig ikke noen nødvendighet hverken for mann eller kvinne, for å være gift. De kan klare sig tålelig bra — i visse henseender endog bedre — uten». (Historie oç Politikk, Tiden norsk forlag, Oslo 1933).

Her kommer det marxistiske livssyn tydelig frem. Yi får høre at det ekteskapet først og fremst bygger på er de erotiske grunner, en rekke bimomenter kommer i annen rekke! Det viktigste er å få tilfredsstillet kjønnsdriften, og det kan man jo i grunnen vel så godt uten noe ekteskap.

Det er livssynet! Slik ser disse folk på ekteskapet og familien.

Vi mener at ekteskapet er noe mer og større, og at det først og fremst medfører forpliktelser ektefellene mellem og forpliktelser overfor nasjonen. Men det er ikke slik i vårt liberale samfund idag. Det er helst ansvarsløsheten som preger ekteskapet. Den «personlige frihet» har også holdt sitt inntog i ekteskapet:

«Når det uten større ulemper lar sig gjøre å leve ugift, og når ekteskapet kan opløses, uten at de to parters liv blir rent ødelagt av det, kommer også almindelige gifte folk til å se helt anderledes pa sitt forhold. Når de lever i den bevissthet

Ekteskapet undergraves.

50

Kvinnens „frigjørelse" fra ekteskapets „tvang"!at om galt skal være, kan man alltid gå fra hverandre, vil de uvegerlig kreve større personlig frihet også så lenge ekteskapet består. Når hvert barn ikke representerer et økonomisk aktivum, men en høist ubehagelig nettoutgift, vilde uvegerlig de fleste rasjonalisere sitt kjønnsliv og begrense barnetallet», skriver Edv. Bull om det moderne, liberalistiske ekteskap.

Nar samfundet ikke lenger verner om ekteskapet og familien, da er der fare på ferde. Da er vi ute på et farlig skråplan!

Agitasjonen for fri kjærlighet» faller sammen med kravet om kvinnenes «seksuelle frigjørelse . Det er i virkeligheten liberalismens ytterste konsekvens. Det er friheten uten ansvar. Dit fører den hen. Men det er også den reneste marxistiske agitasjon. I virkeligheten er liberalismen i sin ytterste konsekvens intet annet enn marxisme.

Det er for sa vidt helt karakteristik når fru Mårgarete Bonnevie på Norges venstrekvinnelags årsmøte (1934) holdt foredrag om kvinnenes arbeidsrett, som i virkeligheten ikke var annet enn marxisme. Jeg gjengir efter dagbladet «Roga-land»s referat:

«Fru Bonnevie sier i foredraget at kvinnene, husmødrene mer og mer nia komme inn i lønnet arbeide, tjene penger. Foldet ulønnede husarbeide holder dem i en altfor lang og anstrengende arbeidsdag. I stedet bør husmorarbeidet, det a sy, stoppe, bake, sylte, vaske, rense osv. overtas av fabrikker, håndverkere og fagfolk. (En husmor er altså ikke «fagmann» på noen av disse områdene). Men en betingelse for at kvinnene kan overta lønnet fagarbeide er at (let offentlige sørger for barnepleieeentraler og barnehaver.»

Det er den reneste marxisme. Overgangene mellem et venstresyn og et marxistisk syn er her helt utflytende. Hvad er offentlige barnecentraler annet enn kommunistiske kollek-tiv-barneopdragelsesanstalter? Hele dette syn fører til familiens fullstendige opløsning. Yi har her den klare linje som forer samfundet direkte over i kollektivet.

Og hvad medfører dette for den seksuelt frigjorte kvinne? Hvorledes skal et ordnet samliv kunne oprettholdes. I virkeligheten vilde kvinnen under slike forhold svnke ned til

51

Liberalismens ytterste konsekvens er marxisme.

Kvinnene kreves fjernet fra hjemmene.rett og slett å bli et «bytte», et seksualobjekt. Noe annet enn erotisk tilfredsstillelse er det jo ikke som binder mannen og kvinnen i den tilfeldige forbindelse innenfor kollektivet.

Hvor blir det av barnet? Barnet betraktes bare ut fra et økonomisk synspunkt, om det lønner sig eller ikke. Det synes som om man helt har glemt hvilken betydning barnet har for menneskene, hvordan barneflokken gjør familielivet rikt og fullt av forunderlige gleder og oplevelser. Er det ikke nettop den største lykke for en mor å kunne ofre noe for sine barn? Har man glemt hvorledes kjærligheten til barn nettop utvikler menneskene og gjør dem verdifullere også i samfundslivet.

Når der i N. S. program står: «Familien og hjemmet vernes, vyrdnaden for kvinnens virke i hjemmet og for morskal-let høines», så er ikke dette bare en gold programpost. Det er et angstskrik fra det norske folkesamfund i den høieste nød. Det gjelder de mest fundamentale verdier i vårt samfund, ja, det gjelder samfundets eksistens. Vi må finne tilbake til de moralske og etiske verdier som vårt samfund bygger på. Vi må atter stille krav til oss selv. Vi må atter være villige til å bringe ofre. Det kreves av oss at vi med avsky venner oss bort fra egeninteressen, fra egoismen som karakteriseres ved liberalismens krav på «frihet» og «frigjørelse», denne karikatur av et frihetsideal, som bare fører til ansvarsløshet og til folkets undergang. Der må skapes en samlet offervillig front mot det liberalistisk-marxistiske «frigjøreises»-arbeide.

52

Vern om familien og hjemmet.Marxismen og Fedrelandet.

Fedrelandet er noe mer enn et geografisk begrep. Vårt fedreland er det norske folkesamfund og dets liv ned gjennem tidene. Fedrelandskjærlighet er noe mer enn kjærlighet til den norske natur, norske fjell og fjorder. Det er kjærligheten til folket, til alle de nordmenn som lever idag. Fedrelandskjærlighet er det å elske sitt folk. Kjærlighet er offer. Derfor er fedrelandskjærligheten det samme som viljen til å bringe ofre for folkets fremgang, ofre som kan skape lykkeligere og bedre kår for det norske folk idag og i de tider som kommer. Å være nasjonal er det samme som å føie sig knyttet til sitt folk, det folk hvis skjebne er ens egen skjebne. Å være nasjonal vil si å stå solidarisk med sine landsmenn i ærlig samarbeide for hele folkets vel.

Og allikevel er der idag store deler av folket hvor det å være nasjonal nærmest betraktes som et skjeldsord. «Arbeideren har intet fedreland, han bare utbyttes av de herskende i samfundet, og det er bare de som har et fedreland». sier marxistene. Og så setter den marxistiske «fornuftige» fortolkning inn og forteller oss at fedrelandskjarlighet bare er noe som vi føler for å trygge vare egne private økonomiske interesser, og så setter agitasjonen inn: «Proletarer i alle land. forener eder. Til kamp mot det kapitalistiske fedreland, arbeideren har kun sine lenker å miste-».

For å forstå hele denne agitasjon må vi gå tilbake til selve det fundamentale i marxismen: at de ideelle forhold skapes ved størst mulig materiell nytelse. En marxist kan derfor aldri bli nasjonal. En marxist vil nemlig aldri ofre noe. Han

53

[-Fedrelandskjærlighet-]

{+Fedrelands- kjærlighet+} betinger offer.

Marxisten er aldri nasjonal.bare krever. Det er derfor klart at skal man få fremkalt den riktige revolusjonsstemning, så må man få knekket fedrelandskjærligheten. Som jeg tidligere har vist, mener marxistene at alle de individer som er villige til å ofre noe for de andre, er ytterst skadelige. De fører til stagnasjon i den sosiale kamp som da «lett ender i veldedighetens sump» (Marx). Kampen mot fedrelandet føres på mange fronter. Fedrelandet latterliggjøres:

«Når der er tale om vann tenker vi — med ubehag — på drikkevann eller vaskevann. I almindelighet da. Men ikke alltid. Således synger dikteren:

Ja, vi elsker dette landet,

som det stiger frem,

furet, veirbidt over vandet--

Hvad for et vann?

Jo, Nordvannet, Atlantervannet og Isvannet!

Dette aller usleste rimskvalp viser sig å være skikket til å hensette folk i en tilstand av fedrelandskjærlighet som under gunstige omstendigheter stiger til raseri».

Hvad er fedrelandet? Er det Holmenkollen og midnatt-solen, eller er det Finse og kronprinsen?» (Øverland).

Denne agitasjon er i grunnen mindre farlig. Den virker alt for uintelligent. Verre er den agitasjon som stadig drives for å innpiske hat mot fedrelandet. Særlig rettes agitasjonen mot forsvaret. Forsvaret fremstilles som kapitalismens middel til å holde arbeiderklassen nede:

Det er vår opgave å skape full klarhet over at militærvesenets eneste opgave er a verne kapitalistklassens interesser mot det arbeidende norske folk! Det er alene derfor det op-rettholdes». (Dagbladet «1. Mai», 20. juni 1934).

«Det norske militærstell har bare en opgave og det er å øve vold mot arbeiderne som kjemper for levelige

arbeidsforhold... («1. Mai», 21 juni 1934.)

Samtidig skildres krigens redsler. Når man bare kan få fjernet forsvaret vil krigen bli en umulighet. En artikkel med overskriften: «Rekrutter! se her!» slutter med følgende:

«Stortinget vedtok slakterbenktaktikken og fastsatte rekruttskolen til 60 dager.

Vårt fedreland forhånes.

Forsvaret

fremstilles

som

arbeidernes fiende.

54Og slakterofrene det er du og dine kamerater, som idag opøves til å la dere slakte på Madla (ekserserplass)». (Dagbladet «1. Mai» 20. juni 1934).

Takket være vare unasjonale borgerlige partier, er nu vart forsvar med marxistenes beredvillige støtte bragt i en tilstand som er intet mindre enn ansvarsløs. Denne situasjon utnytter marxistene på sin måte:

Til å føre krig mot en ytre fiende er både hæren og marinen helt ubrukbare.

Det foreligger nå sa mange sakkyndige uttalelser at ingen behøver å være i tvil om dette spørsmål». («1. Mai», 20. juni 1934).

Under påskudd av at intet forsvar er bedre enn et dårlig forsvar, søker de å få fjernet de siste rester av de midler vårt folk ennu kan betjene sig av i kampen for sin eksistens. Denne antikrigspropaganda er så meget uhyggeligere og falskere som den alltid ledsages av propaganda for bevæbning av arbeiderne. Dette sier til og med Det norske arbeiderparti helt åpent i sitt prinsipielle program:

«Arbeiderorganisasjonen må sette sig i vernedyktig stand, og arbeiderbevegelsen må gjøre sig klar til å bruke hele sin organisasjonsmessige makt til å sla reaksjonens angrep tilbake, bekjempe borgerstatens militarisme og de private kapitalistiske kamporganisasjoner som vil hindre arbeiderklassen i dens fremmarsj. I den overgangsperiode da den avgjørende kamp om makten pågår, er partiet forberedt pa å bruke alle de midler arbeiderklassen rår over for å bryte ned motstanden fra borgerskapet og grunnlegge det sosialistiske opbygnings-arbeidet .

Det er forferdende å tenke på at det har lykkes marxistene ved sin grenseløse ophisselsespropaganda å få en halv million stemmer i Norge for et slikt program, som ikke er annet enn landsforræderi. Det er borgerkrigen med alle dens redsler som disse folk har stemt for! Men ikke det alene: Hensikten er å fore krig sammen med en fremmed makt mot det norske folk. «Arbeidernes patriotisme, det er hans samfølelse med hans egne kamerater, hans solidaritet med sine klasse-feller jorden rundt. Sovjetunionen er det land hvori arbei-

55

[-Arbeiderpartiet-]

{+Arbeider- partiet+} vil borgerkrig.derens klassefeller har makten. Det er derfor arbeidernes fedreland.» Sovjetunionen er nemlig- i deres øine ikke bare Russiand. men den kommende verdens-sovjetunion, «alle arbeideres fedreland». «Derfor er det alle klassebevisste arbeideres plikt å kjempe for sovjetunionen mot fedrelandet» og vi ser hvorledes der i Norge oprettes «arbeidervern», hvis opgave det er å forsvare Sovjetunionen mot sine egne landsmenn. Jeg skal her gjengi fra Arbeidervernets statutter følgende kampløfte:

«Jeg lover:

Å gå inn for, og være aktiv med i, arbeiderklassens fysiske forsvar i de økonomiske og politiske kamper. I kampen mot streikebryteriet, fascismen, sosialfascismen og borgerskapets klassehær. Å innordne mig under

arbeidervernets ledelse og disiplin således som det til enhver tid er bestemt i statutter og vedtak.

Å øve mig op til å bli, og vedbli å være en god soldat i den revolusjonære arbeiderklasses tjeneste.

I alle proletariske Masseorganisasjoner, idrettslag, fagforeninger og på bedriftene være en pioner for den uforsonlige klassekamp. I den borgerlige hær og marine virke for revolusjon og å vekke soldatenes klassebevissthet.

Med alle midler, og ved enhver anledning å forsvare den russiske revolusjon og Sovjetunionen.-»

I kampen mot forsvaret støttes marxistene også av visse grupper av de liberale. For det helt «fritt» tenkende menneske er «fedrelandet» bare et latterlig begrep. Der snakkes i høie toner om menneskefellesskapet på jorden, mens det som ligger under i virkeligheten er feighet og egenkjærlighet, uvilje til å bringe de ofre som følger med et samfundsfelles-skap. Denne art av «pasifister» er bare asosiale, egoistiske individer som vil nyte alle rettigheter i samfundet, men som ikke er villige til å bringe noen ofre. Disse folk- er unasjonale og usosiale. Den internasjonale fredsbevegelse er blitt et redskap for marxismen til å drepe nasjonalfølelsen og undergrave øvrighetens autoritet. Således ser vi at fredsbevegelsen motarbeider de nasjonale bevegelser, hvorledes der drives en intens propaganda mot militærtjeneste likesom alle

[-„Arbeidervernet"-]

{+„Arbeider- vernet"+} vil forsvare Sovjetunionen.marxistiske militærnektere forherliges. Disse pasifister dekker sig hak skriftsteder som angivelig skal bevise at milita>r-tjeneste er mot kristendommen. I virkeligheten er det ikke annet enn deres trang til å innrette sig det bekvemt og behagelig, og deres onske om a få leve sitt liv i ro og mak og drive sin forretning i fred som er drivfjæren. Dette forhindrer naturligvis ikke at pasifismen også teller en rekke ideelt innstilte mennesker innen sine rekker. Når pasifistene vil utviske nasjonaliteten og snakker om en «forbrødring) av alle individer i en grå internasjonal masse, så går dette stikk mot den linje i utviklingen som vi nu synes å se sammenhen-gen i.----

Vi ser at utviklingen grunner sig på spesialisering, ikke pa likhetsmakeri og nivellering. Likesom hvert enkelt menneskes egenart og individualitet utvikles innenfor folkesamfun-det, så vil de enkelte folkesamfund hver på sitt vis yte sitt bidrag til verdensutviklingen. Således er der i utviklingen en mening med hvert folk. Alle folkeslag, også det norske, har fått sin opgave i. verdensutviklingen, som det i kraft av sin egenart skal løse. Også det norske folk vil bli stillet til regnskap for hvorledes det har opfylt sin misjon i verden. Det vilde være tåpelig å tro at straffen ikke skulde ramme det norske folk dersom det ikke verner om sin nasjonale egenart. Straffen vil komme over oss. og det norske folk vil gå under i materialisme og gudløshet og forsvinne som folk, hvis det ikke makter den nasjonale samling. Og det er på høie tid at vi nu får øinene op for den virkelige situasjon. De borgerlige partier overlater i virkeligheten i slapp og feig opportunisme i alle spørsmål ledelsen til marxistene. Det er i virkeligheten marxistene som gjennemfører sine planer med alle de borgerlige partier på slep.

Vi må verne om vår nasjonale egenart.Kamp mot Bolsjeviseringen!

Når vi skal stake ut linjene for det store samlings- og forsoningsarbeide i vårt samfund, så må vi være klar over at dette ikke er noen lett opgave. Dertil er Norges bolsjevisering altfor langt fremskredet. Denne bolsjevisering har som en pest bredt sig i vårt folk. Vårt folk er kommet ut i en slags åndelig opløsningstilstand, hvor alt menneskelig begjær fritt får boltre sig, og all ondskap slippe løs. Det er en slags sedelig og politisk hensynsløshet uten moralske hemninger. Menneskene er besjelet av en oprørsånd som er rettet mot all orden i samfundet. All moral trampes under føtter, og de dyriske instinkter får fritt spillerum. Alle forlanger å få tilfredsstille sine drifter. Alle vil følge sine egoistiske lyster. Ingen tenker på sine medmennesker. Alle blir fribyttere, som står i opposisjon til folket og staten. Staten betraktes jo idag av de fleste nærmest som en fiende. Man ser sin ære i å bryte statens lover. Det er klart at denne bolsjeviseringsprosess absolutt ikke bare finner sted innenfor de

marxistiske partier. Den finnes like meget i de borgerliges rekker. Det er materialismen drevet ut i det ekstreme, egoismens potens som ingen grenser kjenner for tilfredsstillelsen av sitt eget jeg.

Også rent politisk er denne bolsjeviseringsprosess langt fremskredet i Norge. Den parlamentariske ståt bærer også direkte spiren til klassediktaturet i sig. Alle partier, og flere

58

[-Bolsjeviseringens-]

{+Bolsjeviser- ingens+} sande vesen.av disse er nier eller mindre identiske med en bestemt klasse kjemper om makten. De midler som anvendes i kampen mellem disse partier er heller ikke alltid de hederligste. For å få det største antall stemmer, og dermed størst makt fremkommer partiene med ønskeprogrammer som er egnet til å fiske flest mulig stemmer. Her gjelder det ikke kvaliteten, dyktigheten og evnen hos dem som man skal vinne for programmet. Det gjelder kvantiteten. Det er «massen» partiene sø-ker å få over på sin side, for å utnytte den til fremme av sine særformål.

Denne kamp gjelder ikke folket, den gjelder partiet (klassen). Derfor bærer denne kamp mellem partiene om statsmakten i virkeligheten spiren til borgerkrigen i sig, klasse hisses op mot klasse. På samme måte søker også den parlamentariske ståt å legalisere den permanente kamptilstand mellem klassene i samfundet ved å bringe kampen inn i faste former. Som om denne krigstilstand skulde vært noe som naturnødvendig hører hjemme i et ordnet samfund!

Den marxistiske presse driver sin ophisselsespropaganda for høitrvkk. Man skal ikke ha lest lenge i marxistpressen før man blir klar over at dens eneste hensikt er å få folk til å tro at der ikke finnes en eneste arbeider i Norge som fører en menneskeverdig tilværelse, og at der ikke er en eneste «kapitalist» som ikke er et svin. På den ånnen side forteller den borgerlige presse oss hver eneste dag at der tross alt er aldeles utmerkete forhold i samfundet, mens det faktiske forhold er at det hersker en grenseløs urettferdighet, en forferdende ansvarsløshet og at vi ikke befinner oss langt fra kaos. Den borgerlige presse motarbeider på denne måte ethvert ordnet og fredelig samarbeide mellem alle yrker i folket. Det eneste hele pressen er enig om er at enhver nasjonal bevegelse må slås ned, og det forsøker de efter beste evne. Dette faktum er det beste bevis for det nære åndelige fellesskap mellem de borgerlige og marxistene. Pressen fremmer ikke lenger nasjonens interesser.

[-Partipolitikken-]

{+Partipolitik- ken+} bærer i sig spiren til borgerkrigen.

59

Vår presse fremmer ikke nasjonens interesser.Vår vei. Vår vei ut av dotte uføre må gå gjennem en åndelig fornyelse av det norske folk. «Et åndelig og ansvarsbevisst syn på tilværelsen, som levende tro utstrakt til alle deler av vart liv» (Quisling).

Istedenfor egoisme krever vi nestekjærlighet.

Istedenfor alles krav må vi kreve offervilje av alle.

Istedenfor uinnskrenket frihet krever vi ansvarsbevissthet.

Istedenfor kvinnens «frigjørelse» krever vi respekt for

kvinnen.

Istedenfor kollektivhusholdning krever vi at hjemmet vernes.

Istedenfor hemningsløshet krever vi et moralsk liv.

Istedenfor gudløshet krever vi et kristent livssyn.

Istedenfor marxistisk kvasividenskap krever vi en viden-skap med respekt for dé åndelige verdier.

Istedenfor fedrelandsløs selviskhet krever vi kjærlighet til land og folk.

Istedenfor partistrid krever vi samarbeide.

Istedenfor klassekamp og borgerkrig krever vi orden, rettferd og fred.

Istedenfor ringeakt for øvrigheten krever vi respekt for lov og rett.

Kan vårt folk ennu makte en samlet innsats på slike vilkår, så vil vi ikke alene kunne betvinge de vanskeligheter som folket idag er oppe i, men vi vil også trygt kunne se en lysere og rikere fremtid i møte.

60